

Perry Rhodan 270

ULTIMÁTUM NEZNÁMÉMU

Situace Perryho Rhodana a celé posádky CRESTU III byla všechno možné, jen ne růžová. Velký administrátor a všichni vyšší důstojníci na lodi věděli, že vzhledem k soustředění lemurského loďstva kolem planety Kahalo a tamní transponderové stanice, CREST III nemá nejmenší šanci prorazit k Andromedě.

CREST III byla 52 392 roky vzdálena od reálného času roku 2404.,, zajata minulostí a nelítostně pronásledována Lemury, dávnými předky Pozemšťanů, kteří byli nástrojem Mistrů ostrovů.

Když se úderná jednotka v „čase a prostoru“ vrátila z akce a dopravila na CREST III Frasbura, časového agenta

Mistrů, zdálo se, že dochází k obratu. Frasbur byl vyslechnut. To, co agent dobrovolně či nedobrovolně prozradil, vedlo k organizaci nové akce!

CREST III zamířila k šesté planetě Vegy - a Perry Rhodan vyslal ultimátum neznámému... Atlanova zpráva. 1.

Muž ze Sigy, 22,21 centimetrů vysoký, 852,18 gramů těžký a v ramenou široký 6,33 centimetry, mě svým vybraným způsobem požádal, aby mi mohl dělat společnost.

Lemy Danger, generál a specialista USO, se zjevně na vlajkové lodi pozemského loďstva necítil doma. Podle vlastního vyjádření se „srdnatě“ pokoušel navázat kontakt s pozemskými obry, jak se mu jevíli Pozemšťané, ale nepodařilo se mu to. Vyzvedl jsem zeleného mužíčka na desku mého psacího stolu a upravil mu tam místo na kraji vypoštářovaného pouzdra.

Lemy cítil docela jako člověk, byť se lidem vzrůstem nepodobal. Nikdy také neopomněl podotknout, že jeho předci patřili k prvním lidem, kteří se odvážili skoku do vesmírného prostoru a začali kolonizovat vzdálené planety. Jejich potomci se však generaci od generace stávali stále menšími a menšími, ale neztratili při tom nic ze své inteligence, ačkoliv se snižovala i hmotnost jejich mozků. Příčiny tohoto procesu zůstaly dosud tajemstvím.

Cítil jsem s tímto malým človíčkem.

Nyní seděl vzpřímeně na svém improvizovaném sedadle, ruce složené na kolenou. Vždy si dával záležet na svém postoji. Raději jsem se naklonil nad svůj deník, abych skryl úsměv. Ostatně jsem se stáhl do své kabiny, abych doplnil záznamy.

„Udělejte si pohodlí, pane generále,“ prohodil jsem. „Učenec vašich kvalit a důstojník vaší hodnosti se může cítit uvolněně i v přítomnosti vrchního velitele.“

Koutkem oka jsem zaznamenal, že se Lemy zbarvil do olivová, bylo to neklamné znamení, že byl potěšen.

„Když tedy dovolíte,“ zapípal svým tenkým hlasem. „Bez vašeho vyzvání bych si samozřejmě nedovolil...“

„Jistě, Lemy,“ přerušil jsem ho. „Znám vás přeci jako muže vybraného chování a vynikajícího vzdělání.“

Znělo mi to trochu šroubovaně, ale věděl jsem, že na Size, třetí planetě hvězdy Glador, to patří k dobrému tónu a že Lemy to ocení. Drsnější mluvou posádky CRESTU III vyložené trpěl.

„Jste až příliš laskav, pane admirále,“ řekl Lemy a jeho pohled vyjadřoval takový vděk, oddanost a připravenost přinést pro mě i oběti, až jsem se zastyděl, že se v duchu tomu skřítku trochu posmívám. Můj poměr k němu se změnil. Dosud jsem ho bral jen jako velice schopného a nesmírně odvážného důstojníka, tyto vlastnosti již mnohokrát osvědčil, ale neuvědomoval jsem si hloubku jeho potíží.

Znovu jsem se zadíval do své zprávy, v níž jsem den po dni zachycoval osudy CRESTU III a pěti tisíců mužů posádky. Na obrazovce nad psacím stolem zářily hvězdy galaktického centra. Zářily jako drahokamy až přecházel zrak. Oslňovaly mě.

Lemy byl především kosmonaut. Ten pohled ho fascinoval. „Navigace v tomto sektoru se

jistě podobá noční můře, pane," poznamenal, ale hned dodal: „Neruším vás?"

„Vůbec ne. Mohu s vámi něco probrat?" zeptal jsem se, a když napjatě přikývl, pokračoval jsem. „Od chvíle, kdy jsme padli do časové pasti na Variu se snažím přijít na chybu, které jsme se dopustili. Paradoxně jsem však dospěl k otázce, zda to vůbec byla chyba. Nabízí se možnost, že to byl takticky nevyhnutelný postup, kterého jsme se nemohli vyvarovat, pokud jsme chtěli zjistit pravý stav věcí. Tím se dostávám do konfliktu svědomí."

„Naprosto vám rozumím, pane," řekl Lemy a já jsem mu byl za to vděčný. S nikým na palubě bych takto nemluvil, ani s Perrym ne. Velký administrátor je velmi realistický praktik a odmítá hledat psychologické nebo filozofické pohnutky událostí, na nichž už nelze nic změnit.

Píšeme datum 14. června roku 2404 reálného času. Reálný čas! je to pojem, který se zrodil teprve když jsme byli odhozeni do minulosti. Nebylo by přesnější říkat, že náš reálný čas je rok 49 998 před Kristem? Byli jsme odhozeni o více než 50 tisíc let zpátky a tím i vojensky skoro vyřazení ze hry. Naše snahy navázat pozitivní kontakty s praprávěkými lidmi, Lemury, byly blokovány tak zvanými časovými agenty.

Frasbur, někdejší velitel centrály na Kahalu, byl jedním z těch chytrých mužů, kteří dokázali využít svých znalostí a technických prostředků aby zvrátili průběh událostí a dostali posádku CRESTU III do pozice štvanců, i když se jí nejdříve podařilo dosáhnout dosti významných úspěchů. Nyní už bylo Kahalo, odkud se řídil obrovský šestiúhelníkový transmitter Mléčné dráhy, bezpečně jištěno padesáti tisíci velkými válečnými lodí Lemurů.

Mohli jsme využít chyby Mistrů ostrovů, kteří nás považovali za Haluťany, a letět po zhmotnění k Zemi roku 49 998,

aniž by nám v tom někdo bránil. Tam jsme objevili legendární pevninu Lemu-rii a neuvěřitelně vyspělou techniku, kterou předci Pozemšťanů již tehdy disponovali. Přesto jsme my, vzdálení potomci Lemurů, měli pramalou šanci uniknout svým předkům, kteří se rozhodli nás zničit.

CREST III, nejdokonalejší produkt umu inženýrů Solárního impéria, byla sice mnohem dokonalejší než nejlepší válečné lodě Lemurů, ale mnoho psů -zajícova smrt. Bylo mi jasné, že se nám nepodaří proniknout do šestiúhelníkového transmiteru násilím. Avšak pouze tento transmitter nás mohl vrátit zpět do Andromedy. Kdybychom tam pronikli, jistě bychom s pomocí mutantů našli způsob, jak přesměrovat časovou past Va-rio a vrátit se do reálného času.

Postupně jsme poznávali Lemury. Po osobních rozmluvách s takovými Lemury jako admirálové Hakhat a Tughmon jsem už nepochyboval, že jsou vynikající vojáci. Známy výrok, že lidi mohou porazit opět jen lidé, se tu potvrdil v té nejtrpčí variantě. Když se velící admirálové dověděli působením časových agentů, že nejsme Tefrodi z nově obydlených světů v Andromedě, vrhli se na nás s neobvyklou urputností a my jsme unikli jen se štěstím.

Nyní CREST III krouží kolem rudého obra Redpoint, který má souputníka v podobě malé, tmavorudé hvězdy. Tato dvojhvězda je v reálném čase prostorem základny USO, která demonstruje moc Solárního impéria a USO. je to neuvěřitelné. Časové fenomény lidský mozek obecně přijímá s nevolí, protože se v této souvislosti vynořují faktory, se kterými obvykle vůbec nemusí počítat a nepočítá.

Přesně před čtyřmi týdny reálného času se běžcům po vlnách, bratrům Woolverovým, díky jejich parapsychickým schopnostem podařilo proniknout do reálného času, který pro nás zatím zůstává tolik vzdálenou budoucností. Informovali Reginalda Bulla, vrchního velitele v mlhovině Andro-Beta, o našem osudu a odvážným manévrem se dostali zpět do minulosti. To právě oni k nám dopravili mutantu Taka Kakutu a malého specialistu USO Lemyho Danglera, který při posledním nasazení na Kahalu měl rozhodující podíl na tom, že tamní časový agent Mistrů ostrovů padl do našeho zajetí.

Během šíleně odvážného podniku dvojčat Woolverových se nám zase podařilo objevit létající kosmodrom, který byl odhozen do minulosti stejně jako my. Jeho majitel, kosmický

inženýr Malok, dostal od Mistrů ostrovů rozkaz kroužit kolem určitého slunce a poskytovat veškeré potřebné služby kosmickým lodím časových agentů.

Aspoň tento jejich plán se nám podařilo překazit. Létaající kosmodrom MA-geniální se k nám připojil, opustil určený prostor a zamířil k Redpointu. Dorazili jsme ke svému cíli - a octli se na mrtvém bodě. Mutanti sice pronikli v lemurských transportech do Andromedy, ale z taktického hlediska to bylo bezvýznamné. Ani další cesta Woolverových do reálného času nevypadala nijak slibně. Jednou se podařila, v neposlední řadě díky náhodě, ale doufat, že se to podaří podruhé, na to jsme nebyli dost šílení - Perry ani já. Nezbývalo než hledat jiné cesty jak se vlastními silami dostat z časové pastí.

Pohybovali jsme se po oběžné dráze kolem rudého obra v takové blízkosti, že naše energetické zdroje musely stále běžet na tři čtvrtiny své kapacity, jen aby energetické clony absorbovaly obrovské záření. Byli jsme však přesvědčení, že jen tímto způsobem unikneme zaměření z lemurských nebo haluťanských lodí.

Kotoučovitý létaající kosmodrom MA-geniální o průměru dvaadvadesáti kilometrů a tloušťce jednatřiceti kilometrů, se pohyboval ve vzdálenosti asi osmdesáti kilometrů od nás. Byli jsme připraveni kdykoliv mu poskytnout palebnou ochranu a bránit všemi prostředky tuto jedinou základnu, kterou jsme pro sebe v minulosti objevili.

Vstal jsem a šel k nástěnné obrazovce, konstruované jako okno. Měl jsem dojem, že se bezprostředně dívám na zářivý zázrak - galaktické centrum. U horního okraje obrazovky jsem tu a tam viděl krvavě rudé ohnivé jazyky, sluneční protuberance, které by nás již dávno sežehly, nebýt odolných ochranných štítů.

Všiml jsem si, že Lemy mě starostlivě pozoruje. On chápal mě problémy a ve snaze přivést mě na jiné myšlenky řekl něco, co by normálně nikdy nevypustil z úst: "Jistě víte, že Akonané a tudíž i Arkonidané jsou potomky pozemských Lemurů, že?"

Jen jsem mlčky přikývl, věděl jsem to. Byla to pro mě rána, když jsem se dověděl, že můj velký národ pochází z dávných lemurských kolonistů. V průběhu dalších padesáti tisíc let se Arkonidané poněkud změnili, proto jsem také nikdy nemohl tvrdit, že jsem skutečný Pozemšťan: neměl jsem žebra, ale prsní a zádové desky, a také některé orgány se podstatně lišily. Teď jsem se už také nemohl nijak zvlášť pyšnit vyspělostí starověkých Arkonidanů, spíše to vypadalo, že zapomněli mnoho z toho, co Lemurové již dávno před nimi objevili.

„To mě netrápí, Lemy," řekl jsem nepřítomně. „Myslím na jiné problémy."

„Pochopitelně, pane. Přesto považuji za důležité, abyste se vyrovnal s novou zlomyslností Pozemšťanů," řekl.

„Zlomyslností?" opakoval jsem zaraženě a prudce se otočil k Siganci. Užívání takových pojmů tímto človíčkem u Pozemšťanů vyvolávalo jen úšklebky, já ho však bral smrtelně vážně. Znal jsem jeho pronikavý úsudek a osobité myšlení.

„Nemyslí to zle, pane," pospíšil si ujistit mě. „Neměl jsem o tom vůbec začínat. Byl byste tak laskav a zapomněl na má slova?"

Tentokrát jsem tak laskav nebyl. „Jen mluvte. Co vlastně máte na mysli?"

Lemy vypadal hrozně nešťastně, zřejmě měl pocit, že zašel příliš daleko. „Vzdělání lidé se dopouštějí někdy naprosto nepochopitelných neomaleností, jako s tou vaší přezdívkou," vysvětloval zmateně.

Povzdechl jsem si, to byl celý Lemy. „Jde vám o jednu přezdívkou, specialisto Dangere? Díky buněčnému aktivátoru žiji již deset tisíc let a už bych ani nespočítal kolika přezdívkami mě obdařili

v různých epochách. Třeba za Caliguly jsem byl velitelem pretoriánů a to mi říkali Ras, protože jsem chtěl tu chásku trochu zkrotit, něčemu je naučit. Jsem zvyklý opravdu na všechno."

„Když je to takhle, řeknu to, pane," odhodlal se konečně Lemy. „Představte si, že ti nevychovaní lidé vám říkají Lži-pozemšťan."

Nevím, co Lemy očekával, snad že padnu do mdlob, rozhodně však byl šokován, když

jsem se začal smát. A já se smál jako už hodně dlouho ne. Neznám jiný národ v celé Galaxii, který by si dokázal takovým způsobem utahovat ze sebe sama. Pozemšťané jsou nepřekonatelní v takových věcech a ty jejich přezdívky zpravidla sedí.

„Skvělé! A to je všechno, přáteli?“ vyrazil jsem ze sebe mezi záchvaty smíchu.

Lemy teď stál rozkročený na stole a sledoval mě s výrazem, který jsem nedovedl určit. Ukázalo se však, že je lepší psycholog, než jsem si myslel.

„No, a je to. Doufám, že už máte lepší náladu, pane,“ řekl a pronikavě se zasmál. Napadlo mě, jestli toho upjatého gentlemana na nás všechny jen nehraje a v duchu se nevysmívá on nám - obrům, co ho neberou vážně.

Odstrčil jsem svou zprávu a jednou rukou uchopil Sigance. Díval se na mě zkroušeně. Zase mě dokonale zmátl, opravdu jsem nevěděl, na čem jsem. Musel jsem však uznat, že mi pomohl zbavit se špatné nálady.

„Pojďme, Lemy,“ řekl jsem. „Nevíte, jak jsou mutanti daleko s Frasburovým výsledkem?“

10

„Ano, pane. Frasbur padl do léčky, protože zřejmě považoval za nemožné, že by ho kdokoliv prohlédl.“

Opět mě naplnily starosti. Zajatý časový agent byl trumfem, který jsem chtěl vynést. Ale dokážeme-li z něj opravdu učinit náš trumf, to záleželo na mutantech.

2.

John Marshall, šéf tajemného sboru mutantů, vypadal napjatě a unaveně. Dostavil se až ke třetímu referátu, pojednávajícímu o problémech, které vyvstaly z přítomnosti časového agenta Frasbura. Myšob Gucky se stočil do klubíčka na rohové polštářované lavici a spal. Jeho citlivý nervový systém nemohl dlouho vydržet takové napětí. V konferenční místnosti byli přítomní ještě: kapitán lodi plukovník Cart Rudo, první důstojník podplukovník Brent Huise, několik vědců, Melbar Kasom a Icho Tolot. Poradě předsedal Perry Rhodan.

Skupina mutantů stále sledovala odpočívajícího časového agenta, který byl umístěn do zvláštního pokoje na palubní klinice.

Podíval jsem se na velkou obrazovku na zdi na které byl vidět vnitřek Frasburovy dočasné cely. Frasbur ležel na pneumatickém lůžku a předstíral, že je v bezvědomí. Hypnotizér André Noir seděl poblíž. Jinak jsem nic zajímavého nezaznamenal. Perry se také díval na obrazovku a tvářil se skepticky.

„Začněte, Johne, nebo si potřebujete

odpočinout? Můžeme udělat přestávku,“ navrhl Rhodan.

„Děkuji, pane, není třeba,“ odmítl to Marshall. „Nemáme moc času. Do dvou hodin musí mentální sonda pokračovat. Během této doby Noir prohloubí hypnoblok a zároveň otevře další ventily do Frasburova mozku.“

„Mentální sonda?“ opakoval jsem překvapeně.

„Tak říkáme šetrnému proniknutí do obsahu Frasburova vědomí,“ Marshall se dychtivě napil kávy. „V žádném případě ovšem nesmí zpozorovat, že jsme se dostali do jeho mysli. Nyní víme s naprostou jistotou, proč po našem přesunu došlo k rozštěpení. Byla to perná práce.“

Příliš moudrý jsem z toho nebyl. Profesionální hantýrka mutantů mi vždycky byla cizí, v tom jsem rozhodně nebyl sám. Také Icho Tolot, vynikající halutský vědec, zíral svýma tréma červenýma očima na Marshalla poněkud nechápavě.

„Frasbur nesporně patří k elitě pomocných sborů, které pracují pro Mistry ostrovů. Je vysoce inteligentní a statečný. Snaží se nás vlákat do vražedné pasti bez ohledu na to, že ho to může stát život. Proto nám celé čtyři dny předvádí divadlo. Hraje muže, který je parapsychicky ovlivněný, na nějž stále silněji působí hypnoblok. Pod tímto tlakem umdlévá a už se skoro nedokáže bránit. Hrál to tak přesvědčivě, že chybělo málo, a uvěřili bychom mu. André ale ustavil zvláštní hypnoblok do Frasburova bdělého vědomí a Guckymu a mně se podařilo proniknout do jeho skutečného vědomí.“

„Skutečného?" přeptal se Perry. „Znamená to, že před tím vám prezentoval falešný obsah vědomí?"

„Ano, pane," přisvědčil Marshall. „Frasbur pochází z reálného času a nemá zabudovaný ovlivňující přijímač, jak to bývá zvykem u Duplikantů. Je pravý Tefrod, tedy v podstatě člověk. Navíc je vědcem, který je dobře obeznámen s parapsychickými efekty a disponuje účinnou hypnosugestivní ochranou. Je to velmi nebezpečný protivník. Svůj psychický štít může podle libosti rozevírat nebo opět neprodyšně uzavírat. Pokud ho takto uzavře, jsme bezmocní. Pokusil se nás přelstít, a štít rozevřel. Právě toho André využil. Stalo se to před dvěma dny."

Marshall si otřel pot z čela a znovu si dal doušek kávy.

„Právě tehdy rozehrál svou hru naplno. Mluvil ztěžka a podával nám informace po kapkách, jako kdyby byl na konci sil. Potom byl sdílnější, ale říkal nám jen to, co chtěl, abychom věděli. Naštěstí nepoznal, že jsme pronikli do jeho vědomí a sledujeme jeho myšlenky. Jen tak jsme získali skutečně cenné informace."

„Zkraťte to," vybídl ho netrpělivě Perry. „Co vám chtěl namluvit?"

„To je právě to, pane! Žádné lži nám neříkal, jen pravdu! Mluvil o šesté planetě slunce Tanos. Tam má být významná základna Mistrů ostrovů."

„A to je pravda?" vyhrkl jsem vzrušeně.

„Určitě, pane. Frasbur po čertech dovedně využíval pravdu k tomu, aby dospěl ke svému cíli - zničení CRESTU

III. Vypověděl, že na základně je transmitter, který umožňuje vstup do šestiúhelníkového transmitteru bez kontroly řídicí stanice na Kahalu a tudíž i přepravu do Andromedy. To byla jediná lež v jeho výpovědích. ve skutečnosti neexistuje možnost bezprostředního vstupu do slunečního transmitteru, aniž by loď byla zničena."

„Moment," ozval se hlavní fyzik CRESTU III dr. Spencer Holfing. „Vzpomínám si, že v srpnu roku 2400, pokud se nemýlím, jsme byli zachyceni a ozáření šesti modrými obry, ale to nás nezničilo, pane Marshalle!"

Mutant přikývl. „V reálném čase to platí, doktore. Nyní jsme však padesát tisíc let v minulosti a technické řešení transmitteru je podstatně jiné. V této době Kahalo pominout nelze, pouze transportní pole řízené z centra může zabránit zničení lodě. Frasbur pochopitelně věděl, o co nám jde, věděl, že se chceme za každou cenu dostat zpět do Andromedy, abychom se mohli zmocnit planety Vario. Proto nás směřoval k zařízení, které by nám mohlo otevřít pro nás dosud uzavřenou cestu. To byla jeho jediná lež, jinak se spokojil se zamlčováním. A právě toto zamlčování určitých skutečností nás dovedlo k nejdůležitějšímu bodu."

Marshall těžce dýchal a náš hlavní lékař, doktor Ralf Artur ho znepokojeně pozoroval. V místnosti panovalo napjaté ticho. Cítil jsem, že odhalení mutantů bude mít pro nás rozhodující význam.

„Základna na Tanosu VI skutečně existuje. Jedná se o mezičasový transmitter, který umožňuje posun v čase, avšak maximálně o pět set let. Skoky se mohou různě variovat v rámci tak zvané relativní budoucnosti, kterou Frasbur rozumí období od roku 49 998 před Kr. do reálného času roku 2404 po Kr. Člověk může skočit kupředu, ale tím neuteče minulosti, pouze ji stlačí do jediného okamžiku, ovšem jen k momentu vybudování časového transmitteru. Zařízení slouží Mistrům ostrovů a jejich časovým agentům k pohybu po různých časových epochách. Podmínkou k tomu ovšem je, že nejdříve člověk musí být odhozen transmitterem Vario do minulosti. Poznatky o této stanici jsme získali proniknutím do obsahu Frasburova vědomí. Existenci mezičasového transmitteru nám zamlčel."

Nebyl jsem zvlášť překvapený. Považoval jsem za velice pravděpodobné, že Mistři ostrovů, tento stále ještě neznámý národ, si vybudoval nějaké únikové cesty.

„Nouzový východ!" opravil mě můj extramozek.

„A další skutečnosti?" naléhal Perry.

Marshall se suše usmál a oči se mu opět zaleskly. „Řekli jsme si, že Frasbur by nás informoval o základně na Tanosu pouze v tom případě, že tam mají zařízení, které může zničit CREST III. Frasbur na to myslel neustále, ale bylo velice obtížné se dostat do jeho vědomí tak, aby to nepoznal. Naštěstí považoval za nemožné, abychom jeho blok pře* konali, ale i tak nám může proniknutí trvat mnoho hodin, ne-li dní. Jasně je dosud pouze to, že na neznámé planetě musí existovat pevnost, která pracuje s využitím sluneční energie. Frasbur se pokouší nás tam nalákat a za cenu vlastního života umožnit zničení CRESTU III. Vůči elementární síle slunce jsou energetické zdroje CRESTU III pochopitelně zanedbatelné a Frasbur si to uvědomuje. Mám v úmyslu ve výslechu pokračovat. Frasbur se nás snaží vlákat do pastí co nejrychleji a proto bude mluvit. Čím víc však bude mluvit a čím více rozevře svůj blok, tím snadněji zjistíme to, co nám ještě zůstává utajeno. V tuto chvíli je to vše, pane.”

Perry se mračil a neříkal nic, potom se podíval na mě a zeptal se: „Nuže, admirále, co si o tom myslíš? je možné z toho vyvodit nějaké praktické závěry, vytvořit nějaký plán?”

Pohodlně jsem se opřel a díval se na obrazovku. Pro Frasbura muselo být hodně únavné pořád hrát člověka, který je napůl v bezvědomí. Neříkal jsem nic a Rhodan trpělivě čekal. Znal mě dost dobře na to, aby věděl, že se neunáhlím a odpověď všestranně zvážím. „Ano, jistý plán bych měl,” řekl jsem konečně.

„No tak, Atlane!” zavrčel už podrážděně Perry. Dlouho se ovládat nedokázal.

„Nemyslím, že má velký smysl znovu a znovu Tefroda vyslýchat. Výsledek se dá předpokládat, Marshall. Budete se ho ptát na polohu planety Tanos VI a Frasbur vám ji nakonec sdělí. Pokud se nemýlím, leží v blízkosti Země.”

Rhodan si povzdychl a prohlásil: „Náš arkonský přítel se jako obvykle nechá nutit do každého slova. Nuže, pánové, ptám se vás, jaký smysl by mělo dobytí nebo zničení časové základny? Podle mě bychom z toho neměli žádný užitek, jen škodu. Hon na nás by se zintenzívnil, ale o to není co stát.”

„Dobyty by mohlo být zajímavé z vědeckého hlediska,” poznamenal zamračeně dr. Holfing. „A pokud by byla ta stanice schopná posunout nás aspoň o padesát tisíc let, byl bych pro útok. Ale tak tomu není, pokud jsem rozuměl správně.”

Marshall přikývl. „Rozhodně ne, to víme zcela jistě. Akční rádius je určen zákony, které nezná ani Frasbur. Pouze obrovský transmitter na Variu je konstruován tak, že s jeho pomocí lze proniknout o padesát tisíc let do minulosti. Tady Mistři ostrovů rekrutují své vojáky pro boj s Maahky. Především mezi Lemury vyhledávají nejlepší techniky, vědce a astronauty, dopravují je do Andromedy a odesílají přes transmitter na Variu do reálného času. Pomocí duplikátoru je pak rozmnoží do tisíců. Originálem je vždy vybraný vynikající Lemur z času, ve kterém se nyní nacházíme.”

„To už přece víme několik týdnů,” zamumlal cholerický šéf fyziků. „Co dál?”

Marshall mlčel a všechny zraky se ponenáhlu obrátily ke mně.

„Přece nečekáte od Lži pozemšťana, že vám najde řešení?” řekl jsem jízlivě.

Někdo se zatvářil rozpačitě, někdo se nenápadně pousmál a jen obr Icho Tolot se rozesmál na celé kolo, až si všichni ucpávali uši, a probuzený Gucky pronikavě zapištěl: „To tu nemůže být chvilku klid?”

Klidu se však nedočkal a ani já jsem se nedostal k tomu, abych vyložil svůj plán, protože právě zaútočilo lemurské loďstvo. Naši společní pradávni předkové útočili tak rychle a jejich manévry byly tak přesné, že v jednom okamžiku se mi zdálo, že bylo loďstvo Solárního impéria vrženo do daleké minulosti a z nějakého důvodu si vybralo za cíl právě CREST III. Ani to však nebyla pravda. Vzápětí jsme poznali, že Lemuři neútočí na nás, ale na kosmodrom MA-geniální, vzdálený asi osmdesát kilometrů od nás.

3.

Na CRESTU III už několik dní platila plná bojová pohotovost a tudíž celá posádka byla do minuty na svých místech. Zelené kontrolky se rozsvěcovaly jedna po druhé, jak jednotlivá stanoviště hlásila připravenost k boji.

Nasadil jsem si přilbu a vyladil velitelskou frekvenci na zabudovaném rádiovém přístroji. bojový poplach vyhlásil druhý důstojník, major Seděnko. Okamžitě po zaměření nepřítele jediným stiskem tlačítka proměnil CREST III ve válečný stroj s nepředstavitelnou ničivou silou.

Posadil jsem se do svého křesla na můstku a připoutal se. Všichni jsme znali z vlastní zkušenosti jak nebezpečné je nebýt připoután v bojové situaci. Snad každý člen posádky už byl někdy potlučen nebo měl zpřelámané kosti, protože nebyl připoután, když CREST III zaútočila. A CREST III mohla zaútočit každou chvíli.

Ne tak MA-geniální. Posádku tohoto monstra tvořilo jedenáct tisíc Veslařů, kteří byli nesporně nejlepšími inženýry, se kterými jsme se kdy setkali. Byli i dobrými bojovníky, ale postrádali perfektní výcvik elitních pozemských posádek.

Na CRESTU III se nikde neprojevil ani náznak zmatku, nikdo nestiskl nesprávné tlačítko, nikdo nepoložil jedinou zbytečnou otázku. Pět tisíc mužů, pět tisíc výrazných individualit, v jediném okamžiku jako by splynulo v jediný organismus ovládaný jediným mozkem a jedinou vůlí.

ve sluchátkách jsem slyšel pouze rozkazy z můstku a ty vydávali důstojníci, kteří měli za sebou nejméně deset let služby v těch nejtvrděších podmínkách. Ovládali svou práci mistrovsky. Výcvik Pozemšťanů byl vskutku nepřekonatelný.

Bylo už jasné, že je útok zaměřený na kosmodrom kosmických inženýrů. Na obrazovce zaměřovače zářilo osmadvacet zářivě zelených bodů, které se rychle blížily. Při posledním nasazení mutantů je někdo musel zaměřit, jinak by útočníci nemohli tak cílevědomě směřovat k Redpointu. Náhoda byla zcela vyloučena. Ostatně obří kulovité lodě Lemurů už čtrnáct vteřin po vynoření z meziprostoru zahájily palbu.

Vzhledem k tomu, že jsme se nacházeli co nejbliž rudému obru, docházelo tu k vzácnému jevu: protože tu bylo velké množství ionizovaných plynů a vyzařovaných částic, dráhy energetických střel byly jasně viditelné.

Všech osmadvacet lodí patřilo do třídy gigantů o průměru osmnácti set metrů. Admirál Hakhat, velitel lemurského loďstva u Kahala, byl velkorysý. Vypadalo to však, že velitel útočného svazu se přece jen dopustil jedné malé chyby!

Bylo mi jasné, že měl rozkaz nečekaně zaútočit na CREST III a zničit ji. S přítomností létajícího kosmodromu samozřejmě nepočítal, nevěděl o něm. Náhlý a přesný palebný přepad musel být samozřejmě naprogramovaný už během letu a uložený do přístrojů, které pracují se specifickou logikou robotů. Ty se soustředily v rámci této specifické logiky na větší ze dvou objektů, které se před nimi objevily, a nikdo z důstojníků nemohl během několika vteřin změnit program a vstřípnit pozitronice, že důležitější než velká plošina je menší CREST III.

To bylo naše štěstí! Mám dojem, že Rhodan má vůbec víc štěstí, než jsem ho měl já za celých deset tisíc let svého života.

Reagovali jsme bleskově, zatímco nepřítel pokračoval v útoku na MA-geni-ální. Zřejmě se lemurské důstojníky rozhodli, že přecházejí na ruční řízení v tomto okamžiku by mohlo způsobit víc škody než užítku.

Po chvíli jsme však zaznamenali, že patnáct útočících lodí přece jen změnilo kurz a přešlo na novou dráhu. O čtyři vteřiny později pozitronika propočítala, že nový kurz Lemurů je propočtený na přímý střet s námi z bezprostřední blízkosti. Rychlost, s níž nepřítel dokázal provést tento manévr, byla vskutku neuvěřitelná, ale na plukovníka Rudo dojem neudělala. Epsalan měl sám neuvěřitelně rychlé reakce.

Rudo dobře věděl, že si nemůžeme dovolit boj zblízka s patnácti nepřátelskými loděmi. Jejich rudé ochranné štíty bylo velmi nesnadné prorazit a jejich těžká děla měla podobný výkon jako naše transformační děla. O jejich manévrovacích schopnostech jsme se už také přesvědčili.

Rudo nastavil zpětný chod a během devíti vteřin loď, řítící se nesmírnou rychlostí, zůstala stát. Viděl jsem, jak se široce usmál a vzápětí jsem uslyšel jeho hlas ve sluchátkách: „Teď

Lemuři zadají výpočet naší další dráhy, ale nebude jim to k ničemu. Všem palebným stanovištím: zůstaneme na místě, dokud se ti pánové nepřiblíží nejvyšší rychlostí tak, že se vyplatí odpoutání kterýmkoliv směrem a libovolnou rychlostí. Palba povolena všemi zbraněmi všech ráží. Lodě nad MA-geniálním ostřelovat jen normálními zbraněmi."

MA-geniální zatím zahájil palbu z několika lehkých zbraní. Jeho budoucnost jsem viděl černé.

Náhle se celá CREST III otřásla, ohlušující dunění proniklo ochrannými prvky přilby, bezpečnostní pásy se mi zařizly hluboko do masa. Major Cer Wiffert, velitel bojové centrály, spustil své palebné varhany a vytvořil před útočníky výseč ze spontánně vybuchujících bomb o síle tisíce miliard tun TNT.

Lemuři byli vzdáleni ještě asi dva miliony kilometrů - a dokázali to, co ještě žádný národ! Velitel útočícího svazu musel tušit nebo dokonce vědět z analýz, jaká pohroma na něj čeká. Manévr, jakým převedl v jediném okamžiku svých patnáct lodí z horizontálního letu do vertikálního a unikl do rudého sektoru, byl vpravdě mistrovský. Takovou

operaci nemohli provést roboti či stroje, ale jen myslící člověk. A ani ten se to nemohl naučit. Zvažování by bylo příliš pomalé, musel tu působit instinkt kosmonauta, který byl produktem vrozeného talentu a zkušeností.

Rudo zaklel, bylo mu jasné, že jeho překvapivý manévr - náhlé znehybnění lodi - nevyšel. Chopil se tedy jediné šance, kterou mu vynucená změna kurzu Lemurů poskytla. Přepnul na ruční řízení a nejvyšší rychlostí přešel také do vertikálního letu, ale s jistou odchylkou do zeleného sektoru.

Znovu jsme se přiblížili ke kosmodromu MA-geniální, podobajícimu se už hořícím troskám. Třináct zbývajících lemurských lodí na něj stále útočilo z takové blízkosti, že jsme nemohli použít svoje transformační děla.

„Soustředit palbu na třináct lodí kolem MA-geniálního!" zavelel Rhodan.

Ted' jsme mohli sledovat optickými přístroji i dráhu našich střel. Pálily impulsní a vibrační děla a dezintegrátory. Zásahy byly až neuvěřitelně přesné. Dvě nepřátelské lodě explodovaly, energetický výkon výbuchů byl srovnatelný s energií malého slunce.

Na chvíli si mohli obránci létajícího kosmodromu trochu oddechnout, ale vzápětí se jejich osud naplnil. Nejdříve zaměřovači zjistili výron energie z nitra plošiny a v příštím okamžiku jsme uviděli oslňující záblesk. Přišli jsme pozdě. Kosmodrom se proměnil v ohnivou kouli.

„Zpět, rychle!" zavelel smrtelně bledý Rhodan. Nevím, zda myslel na osud tisíců Veslařů nebo na to, že jsme přišli o naši jedinou základnu stejně rychle, jako jsme ji objevili.

Ze stále se zvětšující ohnivé koule vystřelovaly do prostoru fialové jazyky a náhle před námi vybuchla střela supertěžkého kalibru z lemurského děla, podobného naším transformačním dělům. Znásobený účinek mnoha výbuchů už ohrožoval samotnou existenci CRESTU III, ale plukovník Rudo nepomýšlel na to, že by napodobil lemurského velitele a unikl vertikálním letem do dalšího sektoru.

Ostatně po těch osmnácti lodích nebylo ani stopy. Dalo se předpokládat, že tak náhlá změna kurzu mohla vést k výpadkům neutralizátorů přetížení a posádky byly v bezvědomí, možná mrtvé. Žádná loď nemůže přestát takový manévr beze škod. My jsme si však nemohli dovolit proměnit CREST III v pouhý vrak. Neměli jsme kde loď opravit a nebyl nikdo, kdo by mohl zachránit posádku z poškozené lodi.

Rudo se rozhodl pro riskantní krok - průlet atomovým požárem. Zvolil prostor mezi výbuchy dvou jaderných bomb a zamířil tam nejvyšší rychlostí. Někdo ječel, já jen pevně sevřel opěradla křesla. Tlakové vlny na nás útočily ze dvou stran, HD-štit byl v jednom ohni, těsně za námi se už jednotlivé ohnivé koule spojovaly do ničivého kruhu. Dokázali jsme to vskutku na poslední chvíli.

Ale z jednotlivých stanovišť začala přicházet katastrofická hlášení. Hrnula se jako povodeň a brzy jich bylo na sto. Rhodan vypnul okruh a nechal aktivní jediné linku do strojovny.

CREST III divoce vibrovala, ačkoliv

stabilizátory běžely na plný výkon. Byla to nejtěžší zkouška přetížení všech systému válečné lodi třídy Ultra.

„Motory tři, devět a devatenáct kvůli přetížení vypadly, oprava zahájena. Energetické sycení HD-štítu nedostatečné a bylo nutné ho na tři minuty vypnout, zbývající clony v provozu. Počet menších poruch kriticky stoupá. Doporučuji naléhavě provést odpoutání," hlásil náčelník energeticko-strojové služby.

„Jen klidně řekněte, že musíme utéct," odpověděl bez servítků Rhodan. „Rudo - proved'te lineární manévr bez zadaného cíle. Jestli se opět octneme v křížové palbě, je s námi konec."

Bylo to rozumné opatření a na tvrdohlavého Pozemšťana v Rhodanově funkci až překvapivě rozumné. Já bych se na jeho místě ani nepokoušel zachránit MA-geniální. Byla to předem ztracená bitva a nemuseli jsme zbytečně riskovat zničení CRESTU III.

Zatím jsme stále pokračovali v letu k malému souputníkovi rudého obra. Za mými zády supěla pozitronika, která vyhodnocovala směry přesunu lineárním prostorem. Zcela bezprostřední nebezpečí nám nehrozilo. Kdyby se Lemuři odhodlali nás pronásledovat, major Wiffert byl po nejnovějších zkušenostech odhodlán ustavit ničivou palebnou clonu těsně před útočícím nepřítelem. Za několik vteřin svůj plán musel uskutečnit. Třicet tisícigigatunových bomb vybuchlo jen několik kilometrů před loděmi pronásledovatelů. Nebylo úniku. Nejméně pět nepřátelských lodí se proměnilo v malá slunce, vyhodnotit další účinky už nebylo možné. CREST III unikla do meziprostoru mezi čtvrtou a pátou dimenzí.

O jedenáct minut později přesun nad-světelnou rychlostí skončil. Obrazovky se opět rozzářily a my jsme zjistili, že jsme v blízkosti modrozeleného dvojslunce. Znovu aktivovaný HD-štíť byl posetý drobnými plamínky mikročastic. V centru galaxie se s tím muselo počítat a nebylo to ještě nejhorší. Mohli jsme se octnout v bezprostřední blízkosti nějakého hvězdného obra. V tomto případě stačilo snížit rychlost a Rudo to udělal. Plamínky vyhasly a já jsem mohl bez obav narovnat opěradlo svého křesla, rozepnout bezpečnostní pásy a zvednout hledí své přilby.

Na můstku panovalo ticho. Rhodan si utíral pot z čela a upřeně zíral na obrazovku, ostatní seděli strnule. Zřejmé napětí překročilo mez únosnosti dokonce i této vybrané posádky, ačkoliv se někdy zdálo, že její výdrž je bezmezná.

Usoudil jsem, že je čas, abych konečně promluvil o svých plánech, ačkoliv to nebylo příliš ohleduplné k těmto lidem, kteří právě tolik přestáli. Jednou jsem to však říci musel. Zvedl jsem se, otočil k lidem na můstku a prohlásil: „Znovu jsme unikli, přátelé. Nyní však i největší pochybovači musí uznat, že dlouho se převaze lemurského loďstva bránit a unikat nemůžeme. Štvou nás z jednoho místa na druhé a budou v tom honu pokračovat. Jednou se jim budeme muset postavit a bude konec se všemi sny o návratu domů do reálného času. Proti Lemurům nemáme šanci."

„Co to má znamenat?" přerušil mě Perry. „Odkdy považuješ za evidentní a nezvratné skutečnosti za natolik důležité, že je musíš tak zdůrazňovat?"

„Právě na to jsem se také chtěl zeptat," podrážděně přizvukoval Rudo.

„Protože je za nezvratné nepovažuji," odpověděl jsem klidně. „je už jisté, že se nemůžeme vrátit do Andromedy prostřednictvím bleskového úderu na Kahalo. Tam na nás čeká admirál Hakhat. Časoví agenti Mistrů se postarali o to, že nás naši prapředci považují za nejnebezpečnější nepřátele. Pokud tento stav akceptujeme jako neměnný, nezbyvá nám než putovat od hvězdy ke hvězdě, dokud nám nedojdou zásoby vody a potravin nebo pokud už naše prostředky nebudou stačit na nutné opravy, a čekat na zázrak."

Odmlčel jsem se. Všichni překvapeně mlčeli. Železo se musí kout dokud je žhavé, tak jsem pokračoval: „V podstatě je úplně jedno, zda jsme v roce 49 998 nebo v roce 49 488 před Kr. Pro lidi z reálného času je tento rozdíl zcela bezvýznamný."

„Začal jsi pěkně zešíroka, jen abys nezapomněl k čemu vedeš řeč," poznamenal jízlivě Rhodan.

„Naše východiště se jmenuje Frasbur," pokračoval jsem poněkud překotněji než jsem

zamýšlel. „Musíme za každou cenu dobýt časový transponder na Tanosu VI nebo jinak dosáhnout toho, abychom se posunuli o těch pět set let do relativní budoucnosti, jak nás o tom informoval Marshall. Pokud se nám to podaří, bude mezi námi a lemurským loďstvem těch pět set let. Už nebude žádné lemurské nebezpečí! Podle mého soudu skok o pět set let rázem řeší naše problémy. Jakmile se octneme v této relativní budoucnosti, budeme mít možnost v klidu připravit průnik do šestiúhelníkového transponderu a jeho prostřednictvím do Andromedy. Nikdo nám už nebude překážet. Admirál Hakhat a jeho loďstvo už budou pouze vzpomínkou, která snad bude přežívat mezi potomky nějakých kolonistů.“

Rhodan zareagoval tak, jak jsem očekával. Něco si zamýšleně črtal palcem před sebou a aniž zvedl oči se zeptal: „A co únava materiálu?“

Ovládl jsem se. Bylo zbytečné zazlívát mu jeho postoj, můj návrh byl pro něj zřejmě naprostým překvapením. Co Rhodan instinktivně cítil, to přesně vyjádřil podplukovník Huise, zrzavý Pozemšťan s postavou boxera těžké váhy.

„Dovedete si představit, pane, že se cele zaangažujeme do různých časových experimentů? Nechci být nezdvořilý, ale dobrovolně mě do té mašiny nedostavte.“

„Správně,“ řekl k mému překvapení Rhodan. „Rozhodně tam nepůjdete dobrovolně, protože pokud k tomu dojde, dostanete přesné rozkazy.“

Huise zrudl a polkl naprázdno. Na to nebylo co říci. Navíc se rozzářila obrazovka interkomu a spatřili jsme tvář hlavního matematika, doktora Honga Kaa. Ani on se však nedostal ke slovu.

„Jen mi neříkejte, doktore, že ten bláznivý nápad považujete za správný,“ řekl Rhodan, sotva uviděl obličej drobného Pozemšťana.

„Je mi líto, pane, ale je to výborný nápad. Je naprosto správné uniknout z této nebezpečné epochy a vynořit se ze tmy

anonymity o pět set let dál a tam se pokusit o dosažení velkého transponderu.“

„Všichni jste se zbláznili!“ vykřikl Rhodan a vyskočil z křesla. „Jak si představujete dobytí časového transponderu o němž ani nevíme, kde ho máme hledat? A kdybychom ho našli - to si myslíte, že nebude střežený? Nebo očekáváte, že nás tam přivítají s otevřenou náručí, vyptají se na naše přání a úslužně ten krám zapnou?“

„V první řadě jde pouze o uznání správnosti samotné ideje, Pozemšťané,“ poučil jsem Rhodana. „Provedení je další věc, která se musí řešit samostatně. Během několika hodin už budeme vědět, které planetě říkájí Tanos VI. Frاسبurovi záleží na tom, aby nás do té soustavy vlákal. Jakmile to budeme vědět, může se celá operace rozběhnout.“

Perry odcházel z můstku, ale v poslední chvíli se ještě otočil a zakřičel na nás: „Rád bych za sebou bouchl dveřmi, ale protože se zavírají automaticky, nemůžu. Proto vás žádám, abyste měli za to, že jsem jimi bouchnul.“

Diskuse v místnosti se okamžitě dostala do vysokých obrátek. Někteří můj návrh vášnivě obhajovali, jiní ho stejně vášnivě odmítali. Jen Icho Tolot mlčky krmil rezervní počítač Mozek IV nějakými údaji. Tušil jsem, že už je na mě straně. Celý plán musel vyhovovat jeho dobrodružné povaze, která je charakteristická pro celou jeho rasu.

„V případě nutnosti bychom celou věc mohli zvládnout pomocí dvou nebo tří Korvet,“ řekl vtom Melbar Kasom. „Rhodanovo zdráhání přistoupit na toto řešení pramení především z obav o CREST III. Pokud ho znám, tak teď pobíhá po své kabině jako tygr v kleci a hledá způsob jak útok provést a zároveň zajistit bezpečnost lodi.“

„To je vyloučené. Musíme podstoupit velké riziko.“

„Mutanti?“

„Ano, jsou silní, ale nikoliv všemocní. Jen si vzpomeňte na četná selhání těchto labilních jedinců, zažili jsme jich už dost. Tady musí zasáhnout normální lidé a využít všeho, čím disponují. Ale pojďme, mám hlad.“

Icho Tolot stále ještě něco počítal. Vkládal jsem do něj své největší naděje. Telepat Marshall a Gucky už byli pryč, patrně již pokračovali ve Frاسبurově výslechu a ve snahách

proniknout do utajovaného obsahu jeho myšlení. Kde leží Tanos VI? Byl jsem ochoten se s kýmkoliv vsadit, že ho známe pod jiným jménem.

4.

Žádné logické námitky proti mému návrhu neexistovaly. Pro naše jednotky v reálném čase bylo úplně jedno, kde v minulosti se nacházíme, tak jako tak nám nemohli pomoci. Pro nás platila jediná zásada - pomoz si sám. Jelikož jsme se v epoše, ve které jsme byli, nemohli dostat k šestiúhelníkovému transmitteru a tudíž bylo jen otázkou času, kdy nás lemurské loďstvo zničí, neměli jsme vlastně co ztratit.

Mohli jsme však velmi mnoho získat. Šlo tedy pouze o to, přesvědčit Perryho, že akce má naději na úspěch, a nadchnout pro ní celé mužstvo CRESTU III. Když se Pozemšťané jednou pro něco rozhodnou, pak se toho už drží a nic je nezastaví.

Máme na palubě tolik vynikajících odborníků, že by bylo divné, kdybychom nedokázali vymyslet takový plán, který by nám umožnil dobýt Tanos VI.

Kroužíme opět kolem nějakého slunce v samotném centru galaxie. Lemuři zmizeli, zřejmě ztratili naši stopu.

Spolu s Perrym, Tolotem a šéfem našeho vědeckého týmu jsme navštívili kabinu, kde leží Frasbur. Musí ho živit uměle! je to prvotřídní herec a jeho vyzáblost dokazuje, že svou roli bere opravdu smrtelně vážně. Gucky, Marshall a Noir se od něj nehnou a Marshall nám před půl hodinou sdělil, že se jim konečně podařilo proniknout do jeho nejskrytějších tajemství, aniž by si toho všiml.

Víme teď, že časový transmitter Mistrů ostrovů obsluhuje asi patnáct vysoce kvalifikovaných Tefrodů z reálného času. Dověděli jsme se také, že základna na Tanosu VI disponuje nejen časovým transmitterem, ale i normálním transmitterem hmoty, takže je schopný. přepravovat do jiných světů v různých epochách.

Ani to však nebylo rozhodující. Nejdůležitější Frasburovo tajemství spočívalo v tom, že v soustavě Tanos existuje obrovská pevnost, která se specializuje na ničení kosmických lodí. Zdrojem její síly je hromaděná energie modrého obra Tanos. Pokud bychom se dostali do soustavy Tanos bez informací o této kosmické pevnosti, bylo by naše zničení nevyhnutelné. Proti zachycené, zpracované a opět vyslané energii hvězdného obra není obrany.

Pevnost, podle Marshalla, se nachází na severním pólu planety a je plně automatizovaná. Znamená to, že velmi rychle a přesně zachytí cíl. Znam podobná zařízení z doby rozkvětu arkonské civilizace a je mi jasné, že bychom neměli čas žádným způsobem předejít do útoku nebo pevnost zničit. Musíme tudíž tento problém vyřešit dříve, než vstoupíme do soustavy Tanos.

André Noir nám pokynul. Frasbur stále ležel nehybně a nezúčastněně na svém lůžku, oči měl zpola zavřené a tu a tam vydal neartikulovaný zvuk nebo vykřikl. Velice se snažil vzbudit dojem člověka ovlivněného sugescí. Nezapomněl ani na příhodnou mimiku, která měla naznačit, že zbytky jeho vůle zoufale bojují s parapsychickým vlivem.

Nesměli jsme ovšem ani sebemenším náznakem prozradit, že jsme se dostali do jeho vědomí. Stále jsme ho ještě potřebovali a museli jsme se tvářit a jednat tak, aby si myslel, že nám může vnutit své plány, které nás přivedou do zkázy.

Naši navigátoři si už hodiny lámali hlavu polohou Tanosu, ačkoliv Frasbur se zřejmě snažil udat nám ji co nejsrozumitelněji. Samozřejmě nevěděl jaké jméno má ta soustava na našich kosmických mapách a také za žádnou cenu nechtěl prozradit, o co mu vlastně jde. Proto nám sděloval relevantní údaje jen po kapkách v naději, že naši odborníci si s tím poradí. Třeba o modrém obru sdělil, jakou má velikost, uvedl teplotu povrchu, typ a další astrofyzikální ukazatele, přesto to k identifikaci nestačilo, protože modrých obrů s takovými ukazateli bylo mnoho. To Frasbur pochopitelně věděl.

Významným krokem kupředu bylo, že sdělil, kolik má oběžnic. Mělo jich být dvaadvacet, z nichž číslo osm měla být planeta obydlená lemurskými kolonisty, na čísle devět měla být jen jedna základna a číslo šest mělo představovat peklo s vysokými teplotami porostlé

džunglí.

Po dalších třech hodinách Frasbur „nechtě“ prozradil vzdálenost mezi Zemí a soustavou Tanos -činila 10 světelných let. Potom bylo již snadné identifikovat Tanos jako Vegu, osmou planetu jsme nazývali Ferrol, devátou Rofus. Šestá byla v našich katalozích uváděna jako Pigell. Skutečně byla porostlá lidskou rukou netknutým pralesem a vyznačovala se vysokými teplotami. Také všechny ostatní údaje se shodovaly.

Vega byla první sluneční soustavou do které se Pozemšťané dostali. Bylo to koncem dvacátého století a Rhodan objevil planetu Ferrol na arkonském člunu GOOD HOPE. Později jsme zjistili, že Ferroni byli potomky lemurských kolonistů, kteří však prodělali četné mutace. Skutečnost, že existují i v reálném čase dokazuje, že velká ofenzíva Maahků měla jen dílčí úspěch. Ani tyto válečné stroje z centra Mléčné dráhy nedokázaly zcela vymýtit lidskou rasu.

Přišli jsme do Frasburovy cely jen proto, abychom mu dodali sebevědomí, které potřeboval, aby byl klidný. Byl to Perryho plán!

Ten Šedooký Pozemšťan mě vyhledal po několika hodinách a sotva vešel do mě kabiny, už mě zahrnul hrubostmi. Teprve potom mi sdělil, že bychom se měli osobně podívat na časového agenta. Ted' jsme to tedy dělali.

Perry se nad Tefrodem sklonil a já jsem pozoroval, že Frasbur se jen s potížemi snaží nadále hrát člověka, který je ovlivněn zvnějšku. Rhodan se tvářil, že si ničeho nevšiml. Kasom se zašklebil, ale sotva jsem se na něj podíval, proměnil se jeho obličej v bezvýraznou masku. Doktor Artur si zatím prohlížel údaje přístrojů, které stále sledovaly Frasburův fyzický stav a zdálo se, že je znepokojený.

„Krevní tlak je osmdesát na sto deset, pane," zašeptal. „Puls je pomalý a těkavý, dýchání obtížné, krevní oběh nedostatečný, je jasné, že ho to trvalé ovlivňování ničí."

„Musí to být," odmítl doktorovy námitky Rhodan. „Marshalle!"

John přistoupil a zasalutoval. Frasburovi zacukalo v koutku úst, nebyl to však úsměv, jen projev nervozity.

„Jste přesvědčený, Johnne, že vám Frasbur řekl pravdu?"

„Naprosto, pane."

Perry se ještě hlouběji sklonil nad Frasburem a přejel mu prsty po zpoceném čele. Frasbur vykřikl, nadzvedl se a zablekotal něco o nějakých obludách. Stěží jsem potlačil úsměv. Velký administrátor prováděl vše s obvyklou důkladností a Frasbur hrál svou roli dokonale.

„Podařilo se vám překonat hypnoblok?" zeptal se Marshalla.

„Mám-li být zcela upřímný, pane..." začal nejistě Marshall.

„Ven s tím!" ostře ho vybídl Perry.

„Stoprocentně se nám to nepodařilo. Při hloubkovém pronikání jsme narazili na překážky. Nicméně část jeho znalostí jsme ho donutili prozradit."

„To stačí, za předpokladu, že získané informace jsou pravdivé. Nezavedl vás na falešnou stopu? Víte, co mám na mysli?"

„Ano, pane. Všechny údaje ale odpovídají. Má na mysli soustavu Vega."

"A transmitter o kterém jste mluvil je skutečně ovládán z té základny?"

V tomto okamžiku Frasbur konečně na okamžik vypadl z role a napjatě poslouchal. Kasom se ušklíbl, ale v Marshallově obličejí se nehnul ani sval.

„Stoprocentně, pane, veškeré pochybnosti jsou vyloučené."

„Hmm! Můžete se dovědět ještě něco o zásobování Vega VI? Potřebovali bychom najít nějaké sklady potravin."

„Zkusíme to."

Rhodan se napřímil a ustoupil od lůžka a jeho místo jsem zaujal já. Nebyl jsem tak ohleduplný jako Perry. Štípl jsem Frasbura tak silně do tváře, že každý normální člověk by zařval, ale Tefrod potlačil bolest a pouze na chvíli otevřel oči.

„je paralyzovaný," zamumlal jsem. „Na co tu vlastně ještě čekáme?"

„Nebud'te tak hrubý, admirále!" zvolal zároveň hlavní lodní lékař.

„Vždyť říkám, že nic necítí," odbyl jsem ho. „mě nezajímá ani tak transponder, jako výzbroj té základny. Určitě má nějaký obranný systém a o tom byste se měli dovědět podstatně víc. Za každou cenu."

„Kdybyste neuspěli, Marshalle, pře-nechte ho k dalšímu výslechu mně," navázal Melbar Kasom a předvedl časovému agentu své mohutné pěsti.

Řekli jsme všechno, co jsme chtěli aby Frasbur slyšel a opustili jsme jeho nemocniční celu. Magnetické zámky dvojitých dveří se za námi zaklaply a my jsme se vrátili do malé konferenční místnosti na rovníkové palubě, jen Marshall a Gucky zůstali u Frasbura, aby se hráli pokračování výslechu.

První se ujal slova Icho Tolot, který zatím dospěl ke konci své matematickologické analýzy.

„Co považujete za klíčové otázky, které bychom měli zodpovědět než odstartujeme operaci obsazení transponderu Vega VI, pane?" zeptal se.

Spencer Holting, náš hlavní fyzik, důrazně přitakal. Byla to otázka, která zajímala všechny. S uspokojením jsem konstatoval, že Pozemšťané už brali jako samozřejmost, že se můj návrh uskuteční a někteří byli pro něj viditelně zapálení. Nebylo divu, bylo to nějaké východisko po týdnech beznaděje.

„Především si musíme ověřit údaje, které jsme získali od Frasbura," řekl Perry, o tom, že původně můj návrh odmítal pochopitelně nepadlo ani slovo. „Co nás čeká po skoku o pět set let, to ovšem propočíst nemůžeme. Myslím především na stav a zajištění šestiúhelníkového transponderu v centrální galaxii. Co tam objevíme?"

„Rozhodně ne lemurské loďstvo," podotkl Hong Kao.

„Pravděpodobně ne," připustil Rhodan.

„A to je zásadní pozitivní faktor," dodal jsem.

Perry se na mně ironicky podíval. „V zájmu svého plánu budeš bagatelizovat cokoli. Co však víme o tom, jak Lemuři zajistí transponder před nevídanou návštěvou?"

Samozřejmě to byl vážný problém, ale co jsme mohli dělat teď a tady?

„To budeme řešit případ od případu, pane," podpořil mě Tolot. „Jste Pozemšťané a bylo by s podivem, kdybyste řešení nenašli. Myslím, že by nám to nemělo bránit dostat se do, pro nás patrně příznivější, budoucnosti."

Tím bylo řečeno vše. Rhodan mlčel a dělal si nějaké poznámky. Když vzhlédl, bylo vidět, že už je rozhodnutý. Před námi byl opět ten muž bez nervů, stratég, který se nikdy nebál rozumného rizika.

„A teď vám vyložím svůj plán," prohlásil.

Ještě stále ho dokonale neznáš, co? ozval se můj extramozek.

Rhodan nás překvapil detailně propracovaným plánem a velkým množstvím dopředu propočtených dat. Vlastně jsme se neměli na co ptát, nepřehlédl žádnou maličkost, myslel i na náhodné faktory, které se mohly vyskytnout s pravděpodobností jedna ke sto tisícům. Porada trvala osm hodin s jedinou patnáctiminutovou přestávkou.

Perry se opět proměnil v stroj, který nezná únavu. Všechny popoháněl a vědce nutil, aby propočítávali neuvěřitelné varianty možného průběhu akce. Když jsme však opouštěli konferenční místnost, byli jsme si jistí, že jsme udělali všechno, abychom zabránili nečekané katastrofě.

„Odpočítejte si, další porada se koná ve dvaadvacet hodin palubního času," oznámil Rhodan na závěr a odešel.

„Vypadá to opravdu divoce," prohlásil Kasom cestou k antigravitačním výtahům. „Z toho plyne poučení: Nikdy ne-podněcujte k něčemu Pozemšťany!"

Zasmál jsem se. V různých obměnách jsem tento výrok slyšel už od příslušníků mnoha národů kosmu, ale neodpověděl jsem. Naše cesty se rozešly, Kasom zamířil ke kuchyni, já dal přednost osvěžení v bazénu. Prostorná hala s plaveckým bazénem byla liduprázdná, prázdný

byl i bazén, voda zmizela. Hlasitě jsem zaklel, až to v prázdné hale zadunělo. Z nějaké komory vystrčil svou plechovou hlavu robot, který to tu spravoval, a svým mechanickým hlasem oznámil: „Zavřeno do odvolání bojové pohotovosti, zavřeno do odvolání...”

Měl snad poruchu? Se skřípěním zubů jsem se však stáhl. Na téhle zatracené lodi aby měl člověk všude známé, jinak je ztracený. Sotva jsem se otočil, uviděl jsem dva techniky od Kalupova konvertoru z nichž jeden se jízlivě šklebil.

„Ten chlap má dva miliony chlupů na prsou, šklebí se pořád. On jinak nemůže, lechtají ho, pane,” ochotně vysvětlil chování svého druhu blondatý seržant.

„Cože?” vyjekl jsem. Tohle je pro Pozemšťany typické. Rychle jsem se vzdálil a jako již mnohokrát jsem si kladl cestou otázku, jak vlastně má důstojník USO reagovat na něco takového. Vždyť se ti chlapi smějí člověku do očí! Zaklel jsem. Měl jsem to udělat hned na místě.

Přesně ve 22:00 byla zahájena další porada a skončila po šesti hodinách. mě už bylo všechno jedno. Minulost, budoucnost, časové a nečasové transmutery, můj plán. Můj mozek byl přecpaný fakty a čísly, v uších mi stále zněly rozčilené hlasy a jekot pozitroniky, před očima se mi mihaly nějaké diagramy, které už nedávaly žádný smysl. Chápal jsem jenom, že to vše nějak souvisí s Frasburem, Vegou a palebnou silou CRESTU III. A také jsem si pamatoval, že jsem dostal zvláštní úkol.

Rhodan ho označil za nejčestnější, muži jako Kasom tomu říkali „rizikové komando”.

5.

je 18. června roku 2404 reálného času. Vlajková loď Solárního impéria právě před dvěma minutami opustila lineární prostor a zhmotnila se třicet miliard kilometrů od oběžné dráhy vnějších planet. Loď je v plné bojové pohotovosti a míří rychlostí jen tisíc kilometrů za vteřinu ke sluneční soustavě, kterou známe jako Vegu.

Modrého obra na našich obrazovkách normální optiky vidíme jako neobyčejně zářící safír, který zastiňuje všechny blízké hvězdy. Ovšem učinit si představu o jeho skutečné obrovitosti z této vzdálenosti ještě nemůžeme. Stále je to pro nás hvězda jako mnoho jiných.

Na lodi je klid. Všechno je naplánované do nejmenších detailů a každý ví, co má dělat, od kapitána lodi až po zahradníka naší hydroponní zahrady. Musíme být ovšem velice ostražití a nenechat se ukolébat. Souhvězdí Vega je dosud proslulé množstvím osídlených planet a je pravděpodobné, že jeho vhodnost k osídlení poznali už Lemuři.

Ofenzíva Haluťanů proti lemuřské hvězdné říši jistě neušetřila ani Vegu. Předpokládáme, že Ferrol a další základny Lemurů ve Veze musely padnout ještě dříve než základny ve Sluneční soustavě. Tam se Lemuři bránili až k sebeobětování. Na vzdálených základnách obrana byla sotva tak úporná.

Perry zapnul interkom na celý okruh. Kladl důraz na to, aby jeho nařízení slyšela celá posádka. Tato taktika, obecně vzato poněkud sporná, se na CRESTU III plně osvědčila. Elitní posádka, která už mnohokrát čelila těm nejkritičtějším situacím, se nenechala znervóznit ani špatnými zprávami. Navíc Rhodan rozkazy šetřil, na rozdíl od velitelů jiných lodí mnohem více spoléhal na zkušenost a sebeovládání podřízených.

„Vrchní velitel zaměřovačům. Hlaste situaci.”

„Zaměřovači vrchnímu veliteli. Zachycujeme neuvěřitelně málo cizích signálů, zdá se, že se tu nic neděje.”

„Tím lépe. Volám spojaře, jak to vypadá u vás?”

Velitel spojařů major Kinser Wholey se ozval okamžitě. Ten Afro-Pozemšťan je mi sympatický, jeho optimismus nás už kolikrát vytrhl ze sklíčenosti v takřka beznadějných situacích. Ten se dovedl zasmát vždycky.

„Velitel spojařů vrchnímu veliteli. Sledujeme provoz pěti vysílaček. Tři patří halutským kosmickým lodím. Dvě zbývající jsou sotva slyšitelné a leží mimo normální rozsah ultrakrátkých vln. Ty zprávy musely být odvysílány již před nějakým časem. V případě Haluťanů se zřejmě jedná o běžnou domluvu velitelů hlídkových lodí.”

„Pokračujte ve sledování. Volám astronomickou stanici. Máte nějaké nové údaje ze sledování zrcadlovými teleskopy?"

„Sledujeme všechny planety nezastíněné sluncem. Ferrol je právě v nejvyšším bodě."

„Můžete mi dodat zvětšený obraz povrchu?"

„ne, pane. Museli bychom instalovat pro takové zvětšení třístametrové energetické zrcadlo. Žádám o povolení."

„Rozhodně ne, pane," rychle se do toho vložil plukovník Rudo. „Energetický zrcadlový teleskop takové velikosti je velmi snadno zaměřitelný."

Rhodan přikývl. Vyhýbal se všem rizikům, pokud nebyla opravdu nutná. „ne, je to příliš nebezpečné. Podejte zprávu o svých dosavadních zjištěních."

„Povrch se jeví jako poušť. Viditelná část noční polokoule svítí modrozeleně. Radioaktivní zamoření je pravděpodobné."

Rhodan vypnul interkom a obrátil se na mě: „Tím se dá vysvětlit jak se někdejší lemurští kolonisté proměnili ve Ferrony. Došlo k mutacím v důsledku ozáření. Vypadá to, že všichni humanoidi Mléčné dráhy vlastně pocházejí z prapředků Pozemšťanů."

Přikývl jsem. Skutečně to bylo stále pravděpodobnější a já začínal tušit, čemu Rhodan vděčí za své neuvěřitelné úspěchy. Pozemšťané reálného času zůstali jedinými pravými potomky Lemurů. Zachovali si jejich tělesnou podobu a jejich ducha v čisté podobě. Co z toho plyne, o tom jsem se již mnohokrát přesvědčil. Právě nyní se Pozemšťané opět chystali rozlousknout problém, před kterým by jiné národy couvly.

Letěli jsme s vypnutým ochranným štítem, který byl snadno zaměřitelný. Také energetické zdroje a motory běžely jen na nejmenší nutnou míru. Spotřeba energie byla striktně limitovaná ve všech úsecích. Bylo to ovšem riskantní vstupovat takto do oblasti, kde se dala předpokládat přítomnost až několika tisíc velkých válečných lodí Haluťanů.

Naopak od Lemurů, podle mého názoru, nám zde nebezpečí nehrozilo. Podle všeho byli odsud vypuzeni již před mnoha lety a stáhli se do centra své zájmové oblasti.

Vega VI, planeta, o kterou nám nejvíce šlo, byla zatím jen stěží identifikovatelná. Slunce stálo mezi ní a námi a navíc byla tak malá, že bychom museli použít nadsvětelného reliéfního zaměřovače, abychom ji vypátrali. To jsme si však nemohli dovolit, bylo by to příliš velké riziko.

Prozatím vše probíhalo podle plánu. Nastal však čas pro takzvaná „druhotná rozhodnutí,,. Jejich varianty byly také propočteny předem, ale konečné řešení bylo ponecháno až na dobu po vyhodnocení konkrétní situace v cílovém prostoru.

„Dva letouny Moskyto-Jet pro průzkum postačí, Korveta je příliš velká," rozhodl Rhodan. „Kdo se toho ujme?"

Rozhlédl jsem se kolem, ale nikdo se nehlásil. Bylo už předem stanoveno, že ten úkol připadne mě. Stlačil jsem tedy tlačítko interkomu a oznámil: „Mluví admirál Atlan. Majore Done Redhorsí, poletíte se mnou jako navigátor a zaměřovač. Plukovníku Kasome, budete pilotovat druhý letoun, vaším navigátorem bude nadporučík Finsch Eysman. Překontrolujte kompletní vybavení letounů kamerami a analyzátory a naložte maximální zásobu střeliva pro transformační děla. Zásoby vody a potravin na čtyři týdny letu. Připravenost ke startu okamžitě hlase. Konec."

Kasom opustil můstek, kdežto Rhodan se překvapeně zeptal: „Zásoby na čtyři týdny letu?"

„Arkonidané byli vždy prozíraví lidé," odpověděl jsem klidně. „Pokud tu vaši pyšnou CREST III při návratu nenajdeme, budeme muset založit někde kolonii a to chce čas."

Cart Rudo se rozchechtal, jemu takové žertíky imponovaly a netušil, že mě nebylo zrovna do smíchu. Bylo to opovážlivé, prozkoumávat planetu, o níž jsme věděli přesné údaje jen z doby po padesáti tisíci letech, pouze se dvěma malinkými letouny. Mohlo nás tam čekat opravdu cokoliv. Raději jsem se rychle rozloučil jen kývnutím.

„Nenech se chytit Haluťany," volal za mnou Perry. „Poletíme podle plánu. Rádiové spojení je vyloučené, ale to snad nemusím připomínat. Bezpečnost CRESTU III především - i v

případě krajní nouze."

„Takové ponaučení jsem dával tisíckrát už v době..."

„...kdy mí prapředci ještě žili v jeskyních. Já vím. Omlouvám se."

Hloupá příhoda, ale i z ní jsem cítil, že mě mají rádi, že budou s obavami čekat, dokud se nevrátím. Nikdy to však nedají najevo - co dělat, už jsou takoví. Víím však, že na CRESTU III zanechávám pět tisíc dobrých přátel.

Když jsem vstoupil do prostorného hangáru, zaslechl jsem slabounké volání. Lemy Danger seděl v úplně výstroji na hraně otevřených pancéřových dveří a snažil se upoutat mou pozornost. On zjevně křičel a já ho sotva slyšel, ačkoliv byl necelý metr ode mne. „Pane, specialista Danger žádá o povolení zúčastnit se průzkumného letu!" zaslechl jsem.

Ta žádost mě zaskočila a já zaváhal.

„Pane, v případě nutnosti mohu opustit stíhačku a podnikat samostatné akce se svým létacím přístrojem, který skoro není vidět," naléhal nejmenší specialista USO, znepokojený svým mlčením.

Vtom do hangáru vstoupil Kasom a nohou prudce rozrazil dveře. Maličký bojovník ztratil rovnováhu a padal, ale zareagoval bleskurychle, zapnul antigravitační přístroj a začal se vznášet nízko nad podlahou.

„To jsem si mohl myslet, ty ertruská obludo, ty budižkničemu, ostudo lidstva," křičel trpaslík na dva a půl metry vysokého Kasoma.

„To zní hrozivě," poznamenal nevzrušeně Kasom. „Chcete to mrně opravdu vzít s sebou?"

Já jsem stěží potlačoval úsměv, ale Lemy toho už měl doopravdy dost a sáhl po impulsním paprskometu. Zbraň byla maličká, ale měla stejně ničivé účinky

jako jiné paprskometry. Když už neviděl jinou možnost bránit se šikaně ze strany lidí normální velikosti, chopil se zbraně, nastavil ji na minimální výkon a tra-piči bolestivě ožehl nohu. Kasom ale nečekal a se smíchem stiskl tlačítko aktivace ochranného pole. Dangerův výstřel se minul účinkem.

„Buď sytý a spokojený, Lemy," řekl Ertrusan chlácholivě. Byla to přátelská forma pozdravu v jeho vlasti. Lemy se uklidnil.

„Dobrá, poletíte s námi," rozhodl jsem, když se oba uklidnili. „Najděte si vhodné místo a mějte při tom na paměti, že pravděpodobně budeme muset provádět velmi odvážné manévry. Počítejte s přetížením od tří do osmi g."

„To je maličkost, pane. Absorbér v mém skafandru je propočítaný na přetížení až deset g. Navíc jsem trénovaný na přetížení."

Don Redhorse, kterého jsem určil jako svého navigátora, ačkoliv byl velitelem první flotily Korvet, vzal Danglera jednou rukou a posadil ho do malého větracího otvoru stíhačky.

„Když dovolíte, pane generále," řekl při tom zdvořile. „V případě nutnosti nás přece dostanete z nějaké léčky, že?"

„Jistě, pane majore, zcela určitě," zvolal potěšený Lemy. „Budete tak laskav a otevřete mi průchod?"

Vysoký Pozemšťan s orlím nosem stiskl nějaký knoflík a Lemy zmizel v letounu. Já se zatím marně snažil najít nějakou chybičku v přípravě stroje ke startu. Bylo to zbytečné; když služba hlásila, že je připravený, byl skutečně dokonale připravený Kasom se tou dobou protáhl vstupní komorou a posadil se do pilotního křesla. Stíhačku ovládal dokonale. Finsch Eysman, zasněně vypadající vysoký mladík s hnědýma očima, následoval prvního pilota. Eysmana jsem poznal ještě jako mladičkého poručíka. Od té doby získal více bojových zkušeností než leckterý padesátník, který sloužil v solárním loďstvu třicet let.

„Moskyti" jsou dvoumístné stíhačky, šestadvacet metrů dlouhé a čtyři metry široké na přídí, tři metry široké na zádi a jsou vybavené deltakřídly pro let v atmosféře. Palubní deska mě přivádí k šílenství. I když spousta úkonů je automatizovaná, hlavní tíha řízení zůstává na pilotovi a uspořádání toho obrovského množství tlačítek, páček, měřících přístrojů mi připadá

protismyslné. Pilot má co dělat, aby bezpečně zvládl manipulaci s tímto monstrem. Proto dobrý navigátor je nezbytností, pilot nemá čas ani možnost určovat polohu a trasu letu, nezvládl by to. Pokud během letu dojde k nějaké poruše v neuvěřitelně složitém elektronickém a pozitronickém vybavení, nezbyvá než spoléhat na zázrak. Pokoušet se něco opravit je naprosto vyloučené. Je ovšem pravda, že funkčnost všech systémů je trojnásobně jištěná a pokud všechno funguje je tento stroj neporazitelný.

Usadil jsem se do křesla pilota, připoutal se. Don Redhorse mi nasadil přilbu a zapojil centrální přívod vzduchu. Každý rozumný člověk za letu čerpá kyslík z centrálního zdroje a zásobu kyslíku ve skafandru si šetří pro případ nouze.

Stiskl jsem páčku předstartovní automatické kontroly. Dvě stě jedenáct zelených světylek mě okamžitě ubezpečilo, že je všechno v pořádku. Katapultovací pole nás zatím jemně posunulo do výstupní komory a vnitřní brána se za námi hermeticky uzavřela. Turbopumpy z ní vysály vzduch a otevřela se vnější brána. Spatřil jsem před sebou kosmický prostor.

Zde, na okraji Galaxie, se pohled do prostoru podstatně lišil od pohledu v centru Galaxie, na který jsme si zvykli. Nebylo tu to úžasné nakupení hvězd a prostor mi připadal podivně prázdný.

Z trudných myšlenek mě vyrušil hlas službu konajícího důstojníka. Kývl jsem na Kasoma a dal povel ke startu. Jeho stíhačka se proměnila v ohnivou čáru a zmizela v prostoru. Znovu jsem se podíval na palubní desku. Siganský atomový reaktor, který zásoboval energií veškeré vybavení stroje, kromě motorů, už pracoval na plný výkon.

V příští vteřině byl také můj stroj vystřelen do prostoru. Absorbéry přetížení fungovaly dokonale. Potom zaburácely motory. Zapojil jsem naprogramovaného automatického pilota a následoval Kasomovu stíhačku, kterou jsem viděl jen jako zelený bod na svém zaměřovači.

Ertrusan už snížil rychlost, abych ho mohl dohonit. Potom jsme pokračovali stejnou rychlostí ke svému cíli, kterým byla zatím neviditelná šestá planeta. Měli jsme jí dosáhnout dvěma krátkými skoky lineárním prostorem. Moskyt byly prvním malým kosmickým letounem, který byl vybavený Kalupovým konvertorem pro pohyb v lineárním prostoru a jeho dolet tím stoupl na sto tisíc světelných let, vzdálenost, která stačila pro přelet Mléčné dráhy.

První přechod do fyzikálně nestabilního meziprostoru proběhl bez problémů. Staří Arkonidané snili o této možnosti pohybu nadsvětelnou rychlostí, aniž by tušili, že jejich lemurské předkové toto umění dávno zvládli.

Orientačním bodem nám sloužilo 5D silové pole hvězdného obra, v normálním prostoru neviditelné. V meziprostoru byla Vega vidět jako fluoreskující shluk energie na našich obrazovkách.

Let trval jen tři minuty. Když jsme se vrátili do Einsteinova prostoru, byli jsme vzdáleni od šesté planety 418 milionů kilometrů. Provedli jsme nové zaměření a zadali pozitronice upřesnění dráhy druhého letu lineárním prostorem.

Také druhý lineární manévr proběhl bez obtíží. Blížili jsme se k planetě, kterou Frasbur nazýval Tanos VI.

6.

Kasom letěl asi dvacet kilometrů za mnou s odchýlením do vertikálního zeleného sektoru. Brzdil jsem na plný výkon a přesto jsem měl dojem, že na mě planeta padá. Piloti stíhaček jsou vždy vystaveni psychickému přetížení, když se nejvyšší rychlostí blíží k nějaké planetě. I když jsem věděl, že zaměřovací pozitronika automaticky vyloučí možnost neštěstí, měl jsem dojem, že se nezadržitelně řítím do zkázy. Redhorse, který seděl za mnou, se nakláněl kupředu

a snažil se rozeznat detaily povrchu planety.

Mnoho toho však vidět nebylo. Vega VI, neboli Pigell, byla i v minulosti zeleným peklem. Modrozelená barva džungle byla jen vzácně přerušována poněkud jinými barevnými skvrnami.

Kontrolka řídící pozitroniky se zbarvila červeně. Znamenalo to, že musím převzít ruční

řízení. Byl jsem teď jediným pánem nad strojem, který se řítí stále ještě rychlostí tři tisíce kilometrů za vteřinu.

„Zvolte rovníkovou oběžnou dráhu, pane," zakřičel Čejen. „Pokud je opravdu na severním pólu pevnost, mohli bychom se okamžitě dostat do palby."

Bylo to teoreticky možné, prakticky však málo pravděpodobné. V poslední době tu musel být značný provoz a osazenstvo časového transponderu se jistě stěhlo prozradit své přísně utajené zařízení ostřelováním haluťanských či lemurských lodí. Kdyby se tu objevila CREST III, to by bylo samozřejmě něco jiného. Průzkumem Frasnova vědomí jsme zjistili, že tak obrovská loď nemá v celé galaxii obdoby. Byl jsem přesvědčený, že její přesný popis už obránci časového transponderu dostali. Nejen velikost, ale i energetický výkon CRESTU III byl unikátní a tak by ji museli identifikovat, sotva by se vynořila z lineárního prostoru.

Naše situace byla docela jiná. Dvě malé stíhačky mohly patřit Lemurům, Haluťanům nebo kterémukoliv jinému národu, který si už osvojil kosmické lety. Především si nás však nikdo nemohl splést s CRESTEM III. To nám zaručovalo relativní bezpečnost.

Svoje úvahy jsem sdělil Redhorsovi, ten však odpověděl pouze „hm" a dále se zabýval automatickými snímacími kamerami. Spokojit se se snímky z této výšky jsme se však nemohli, byť byly mimořádně dokonalé. Potřebovali jsme vzorky vzduchu, mikroorganismů, detailní údaje o teplotních poměrech, stručně řečeno, museli jsme sestoupit do atmosféry.

Kasom nás už předešel. Rádiové spojení jsme s ním neudržovali, bylo to příliš nebezpečné. Řeč Haluťanů jsme neovládali, tefroda byla vyloučena, lemurština by vzbudila podezření, protože objevení lemurských stíhaček nad dávno ztracenými světy bylo v podstatě vyloučené. Proto jsme raději mlčeli, ať nás raději považují za kolonisty z nějakého blízkého světa, kteří chtějí, zjistit, jak daleko postoupila haluťská ofenzíva.

Strhl jsem stroj do střemhlavého letu a zároveň ustavil nárazovou clonu k ochraně proti střetu se vzdušnými molekulami. Mířil jsem k pohoří, které se vynořovalo z neprostupné džungle asi na čtyřicátém stupni severní šířky.

„Kipmannovo pohoří," oznámil mi Redhorse., Jednou jsem tu byl. Jsou tam tři sopky. Halo, pane!..."

Redhorse lapal po vzduchu, venku to bouchalo, jako bychom byli v nejprudší palbě, nárazová clona se proměnila v žhavý mrak, který houstl, jak jsme pronikali hlouběji do atmosféry. Zdola jsme museli vypadat jako padající meteorit.

ve výšce sto kilometrů nad povrchem jsem stroj vyrovnal, snížil rychlost a čekal, až nárazová clona vyhasne. Potom jsem klesl až do výše pětadvaceti kilometrů a pokračoval v obletu planety rychlostí pouze sedminásobně převyšující rychlost zvuku.

Kasom již zmizel za obzorem. Pět minut jsem mířil přímo na západ, potom jsem stočil stroj k jihu a opět o něco vystoupal.

„Přesně!" vykřikl Redhorse. Mluvil zbytečně hlasitě, zřejmě teprve teď skutečně popadl dech. „Jisté změny jsou patrné, ale nejsou podstatné. Analýza dokončena."

„Dobře. Měním kurz na sever."

„Chcete snad přeletět polární pohoří?" zeptal se major nápadně klidně.

„Co myslíte?"

„Tam je situovaná kosmická pevnost, pane."

„Právě. Potřebujeme prvotřídní snímky. Pozor, jdu dolů."

„Mí dávní předkové volali v takových případech Velkého Manitu."

„Koho voláte vy?"

„Bláznivého Arkonidana jménem Atlan."

„Nedostatek respektu vám promím, Rudý Koni, ale kdy už zase zapnete elektronické kamery?"

Na to jsem už odpověď nedostal. Řítili jsme se k severu. Pod námi byla kopcovitá krajina, která na našich mapách nesla název Severní Sierra. Od pólu nás dělilo asi šest set kilometrů. O několik vteřin později jsme se dostali nad polární pohoří a já se vznesl opět do výšky.

Bylo to spojeno s přetížením a neutralizátor přetížení zapracoval o zlomek vteřiny později než měl. Byl jsem obrovskou silou vtlačen do sedadla a v příštím okamžiku jsem ztratil vědomí. Když jsem byl opět schopný jasně vnímat, byli jsme již hluboko v mezihvězdném prostoru.

Redhorse se vždy vyznačoval podivným smyslem pro humor. „Pokud jste ještě naživu, otevřete centrální přívod kyslíku. Přetlakem se samovolně uzavřel. Právě se dusím," volal na mě chraplavě.

Trhl jsem k sobě příslušnou páčkou a uslyšel jsem, jak se major zhluboka nadechl. „Nádhera! Jste génius, pane. Napadá mě ale, že jste vzal na palubu Si-gance. Neviděl jste ho náhodou?" promluvil už normálním hlasem.

Zaklel jsem. Pozemský slovník mi nabízel množství kleteb - poněkud hrubých normanských, vybranějších orientálních, které však nejsou o nic méně výstižné. Použil jsem všechny. Teprve potom jsem zavolał: „Lemy! Kde vězíte? Ozvěte se. Specialisto Dangere, pane generále!"

Odpověď jsem nedostal. Ticho ve sluchátkách přerušil opět Indián: „Přece nemohl vyskočit!" nadhodil.

Jak jsem jen mohl na toho maličkého zapomenout? „Lemy!" zařval jsem zoufale.

„Zde, pane," zapípal najednou tenký hlásek. „Není vám dobře, pane?"

„Ať vás čerti honí!" ulevil jsem si.

„Ale, pane, já..."

„Kde jste byl?" přerušil jsem ho. „Jste v pořádku?"

„Jistě, pane. Jsem trénovaný na přetížení. Ležím u závěru transformačního děla. Moje pozorování snad mohou být zajímavá. Zaznamenali jste zaměřovací antény na vrcholu nejvyšší hory polárního pohoří? je dutá."

„To jsme nezaznamenali, ale nejdříve se postarám, abyste se bezpečně dostal dolů."

„Děkuji, pane. To zařízení jsem vyfotografoval. Poletíme teď zpátky?"

Redhorse se zasmál. Otočil jsem se a umlčel ho zničujícím pohledem. Potom jsem zapojil program na přímý návrat lineárním prostorem ke CRESTU III.

Po výstupu do Einsteinova prostoru se na zaměřovací obrazovce okamžitě objevil obraz CRESTU III. Kasom se vrátil dřív, ale vodící paprsek nás uchopil takřka současně. Trvalo však deset minut než CREST III bezpečně přijala jeho stroj a my jsme mohli být vtaženi do vstupní komory, tlak byl vyrovnán s vnitřkem CRESTU III a my jsme mohli pokračovat do hangáru a tam vystoupit. Šel jsem jako poslední.

Redhorse se už vybavoval s techniky údržby Moskytů. „...bláznivý chlap. Jediné, co vám mohu poradit, nikdy si nesedejte...", zaslechl jsem a vtom mě uviděl. Zmlkl a zašklebil se. Co jiného mohl také dělat?

„Pokud mě budete zase potřebovat, zavolejte, jsem vám kdykoliv k službám, pane," prohlásil drze, zasalutoval a odcházel.

„To je nepřístojné!" zvolal pobouřeně Lemy.

„Jdete mi na nervy," utrl jsem se na něj. „Příště už vás s sebou nevezmu. Kde vlastně máte tu svou kameru?"

Lemy sáhl do kapsy a vytáhl předmět menší než třešňová pecka. „Menší jsou bohužel nekvalitní tak používám tuhle, i když je příliš velká," omlouval se.

„Ach ano, velká, moc velká," vykoktal jsem.

Kasom napřáhl pravici a Lemy i s kamerou mi zmizel z dohledu, pouze nějaký pískot dokazoval, že je stále naživu. „Co máte v úmyslu?" zeptal jsem se unaveně.

„Hodím ho na pekáč a za hodinu se můžeme najíst. Budete už hotový se svou zprávou, pane?"

Kasom odešel a nechal mě mezi dvaceti Pozemšťany, kteří řvali smíchy. ve dveřích stál Rhodan a zřejmě se také bavil na můj účet.

7.

Dvě první etapy našeho plánu proběhly úspěšně. Pronikli jsme bez obtíží do soustavy Vega a provedli všechna potřebná měření a zachytili na film všechny důležité objekty na povrchu. Zbývalo jen vyvodit z toho závěry.

Planeta se příliš nezměnila. Byl to stále svět porostlý džunglí s průměrnou teplotou 68 stupňů Celsia a vlhkostí nad 92 procent. Také přitažlivost se nezměnila - 1,2 g - a doba oběhu 42 hodin. Vzdálenost od slunce 498 milionů kilometrů, průměr na rovníku 13 897 kilometrů.

To všechno odpovídalo údajům, které byly uvedené v našich katalozích. Dokonce mapy odpovídaly docela přesně utváření povrchu. Na planetě bylo skoro dvě stě větších či menších ostrovů, ležících v nekonečném bažinatém moři. I v reálném čase byla planeta proslulá nevypočitatelným počasím a pustošivými lijáky. Slunce se jen občas prodralo hustou vrstvou mraků.

Planetu s tak extrémními podmínkami by si nevybrali ke kolonizaci ani Le-muři, ani Pozemšťané. Sloužila jen občas jako lovecký revír pro bohaté turisty, kteří toužili po silných zážitcích. Vždycky se našlo několik lidí, kteří si chtěli zastřelit pár pravěkých ještěřů nejmodernějšími energetickými zbraněmi navzdory potížím s dopravou lidí a zejména obrovských loveckých trofejí a odpovídajících nákladů.

My jsme ovšem na pravěké obludy nemysleli, náš netvor byl ukrytý pod skalním masívem polárního pohorí.

Lemyho záběry byly vynikající. Zachycené mísovité antény však nebyly zaměřovače, ale identifikátory energetických zdrojů o velkém dosahu, pracující nadsvětelnou rychlostí. Bylo nepochybné, že se pod nimi ve skalním masívu ukrývá hledaná pevnost.

Naši geofyzikové, kartografové a matematictí logici odvedli mistrovskou práci. Za čtrnáct hodin pořídili plastickou mapu cílové oblasti na níž byly vyznačené podzemní prostory s osmdesátipro-centní pravděpodobností. Potom nastoupili programátoři, kteří zpracovali program pro palebný útok. Do spouštěcího programu byl zapracovaný dodatečný srovnávací prvek, to znamená, že naplánovaná palebná smršť mohla být zahájena až v případě, že se obraz cíle shodoval s předobrazem uloženým do paměti.

Nezaháleli ani matematici. Propočítali možnou rychlost reakce moderního obranného systému na objevení se nepřítele a vyšlo jim, že CREST III musí zahájit ničující palbu do 1,81245 vteřiny po vynoření z lineárního prostoru v relativní blízkosti cíle. Vycházeli při tom z předpokladu, že pevnost je v neustálé plné bojové pohotovosti. Jelikož však pevnost pracovala na bázi energie z Vegy, poskytovalo nám to určitý časový odklad, protože pevnost nemohla čerpat energii stále a tudíž ji musela načerpat v okamžiku ohrožení. ve skutečnosti ta výhoda byla minimální, protože nadsvětelná technika Tefrodů byla schopná načerpat energii ze slunce během zlomku vteřiny. O něco déle mohla trvat transformace načerpané energie a zamíření, to vše však neposkytovalo více než zmíněné necelé dvě vteřiny času.

Kolik problémů s tím pro nás vznikalo, je skutečně nemožné vypsát. Nejvyšší lodní důstojníci a inženýři energetické služby nevěděli, kde jim hlava stojí. Ani lidé jako Cart Rudo nebo Melbar Kasom by nebyli schopni správně rozhodovat ve zlomcích vteřin. Všechno tudíž muselo být zapracováno do automatiky, ale i nejdokonalejší program s množstvím variant nebyl schopný postihnout veškeré možné, vlastně nemožné, extrémní situace.

Lineární manévr musel končit přesně na východ od severního pólu planety. Počáteční rychlost při přechodu do Einsteinova prostoru nesměla překročit 250 kilometrů za vteřinu, aby mohlo být zamíření dostatečně přesné. Byla předepsána výška palebného útoku, a to 120 kilometrů nad cílem, kvůli možnému

zrcadlovému efektu a turbulencím, způsobeným ochrannou clonou. Transformační děla musela využít jen slabší jaderné nálože, aby nedošlo k explozi celé planety atd.

Požadavky odborníků z různých oborů doháněly velitelé k zoufalství. Ovšem pokud by se vše podařilo dodržet, posádka pevnosti by neměla šanci. Po takové přípravě by byl kosmický obr jako CREST III vlastně neporazitelný a jeho nepřátele odsouzení.

Příprava trvala čtyřiaadvacet hodin. Potom CREST III vyrazila k útoku. Byli jsme přesvědčení, že jsme udělali pro úspěch vše, co se jen udělat dalo. V reálném čase lidé psali datum 19. června 2404. Byl to den státního svátku Solárního impéria, výročí dne, kdy Perry Rhodan se třemi astronauty z US-Space Force odstartoval k Měsíci.

Vstupovali jsme do lineárního prostoru malou rychlostí, protože nesměla překročit rychlost, kterou jsme se z něj měli vypořádat.

Perry pozoroval palubní desku s četnými kontrolkami. Nic jiného nám vlastně nezbyvalo. Všechno bylo naprogramováno. Slyšeli jsme burácení mocných generátorů, které sytily energií Kalup I.

Všechny obrazovky náhle ztmavly, jen cílová obrazovka stále ukazovala Vagu.

Muži posádky už na sobě neměli kosmické skafandry s přídatnou přilbou a autonomním dýchacím přístrojem, nýbrž nové bojové kombinézy se siganskou zásobárnou energie a automaticky zapojovaným individuálním ochranným štítem.

ve velkých výstupních komorách čekali pečlivě naprogramovaní váleční roboti. Prostor už byl vzduchoprázdny a vnější brána zasunutá do kulovitého pláště. Všechno bylo připravené i pro bleskové nasazení pěti set stíhaček typu Moskyto-Jet, piloti seděli na svých místech a stačilo dát povel.

„Velitel všem!“ řekl Rhodan do mikrofону. „Let nadsvětelnou rychlostí je propočten tak, že po patnácti minutách se vypořádáme nad severním pólem Pigel-lu. O co pomaleji poletíme, o to přesnější budou naše zjištění. Myslete stále na to, že zničení kosmické pevnosti má jen podružný význam. My ji musíme zničit jen proto, abychom mohli dosáhnout svého primárního cíle. Ještě jednou zřekapituluji postup!“

Rhodan se na okamžik odmlčel než pokračoval: „Po zničení pevnosti naznačíme bezstarostným manévrováním, že už na žádné nebezpečí nevěříme. Časová stanice, o kterou nám jde, leží šest set kilometrů od pólu. Začneme pátráním po ní. Charakteristickou obrannou zbraní časového transmiteru je posun vztahových rovin. Je velice pravděpodobné, že na blížící se CREST III zaútočí absolutním nulovým polem a přesunem do relativní budoucnosti. Zpětný skok do minulosti je konstruktivně znemožněný. Frasbur při tajném výsledku prozradil, že žádný časový transmitter není žádným způsobem spojený s datem uvedení do provozu. Zpětný pohyb mohou uskutečnit pouze v případě, že před tím nějaké těleso přemístí do relativní budoucnosti. Pokud vznikne nebezpečí dalšího posunu do ještě vzdálenější minulosti, přeruším akci.“

Rhodan se opět odmlčel. Byl vzrušený a celá akce se mu nevysvětlovala snadno. Rychle se však opět dokonale ovládl.

„Smyslem všech našich příprav je jediné přání - opustit tuto epochu a tak uniknout ze sevření lemurského loďstva. Po likvidaci pevnosti se musíme postarat o to, abychom byli napadeni z časové stanice. Víme od Frasbura, že tam nejsou žádné těžké zbraně, které by CREST III mohly ohrozit. Obrana byla svěřena pevnosti. Bylo by také bláznovstvím ze strany budovatelů stanice, aby přímo na ní umístili těžké kosmické zbraně. Tím ovšem nechci říci, že by nás čekala procházka růžovým sadem. Komando robotů je samozřejmě připravené, ale vzpomeňte si na vynikající energetické štíty Tefrodů. Nikdy neztrácejte nervy a nejednejte ukvapeně. Pokud někdo zde má čas, pak jsme to my. Konec.“

Vypnul mikrofón a zašklebil se, když slyšel smích nejméně tří tisíc lidí.

„Mají nervy jako špagáty z umělých vláken,“ řekl mi tiše Pozemšťan. „Mám někdy dojem, že berou podobné akce jako příjemné vzrušení.“

„To je pro Pozemšťany typické. Snad si nemyslíš, že jsi jiný? Ach, specialista Danger. Co pro vás mohu učinit?“

Skřítek se právě snesl na opěradlo mého křesla. Byl opět oblečený do svého „supertěžkého“ bojového obleku, k jehož vybavení patřily i atomové mikrobomby s autonomními miniaturními nosiči. Běda tomu, kdo by maličkého podceňoval!

„Rád bych zůstal ve vaší blízkosti, když dovolíte, pane. Za určitých okolností vám mohu

poskytnout účinnou podporu z dobrého úkrytu."

„Jen to udělejte, příteli. Ted' se ovšem budu teleportovat s Takém Kakutou."

„Nemohl bych s vámi ve vaší vnější kapse, pane? Nebo by má hmotnost příliš zatížila pana Kakutu?"

Kakuta, jeden ze tří teleportérů na palubě, se srdečně zasmál.

„Ani trochu, Lemy," ubezpečil jsem skřítku. „Gucky a Čubaj vezmou Tolota a Kasoma a každý z nich má mnohem větší hmotnost než my dva dohromady. Půjďte s námi."

Posunul jsem trochu raketové atomové ruční granáty a strčil Sigance do náprsní kapsy. Z kapsy mu čouhala jen hlava a ramena a měl jsem dojem, že je se svým umístěním velice spokojen.

„Jen ho nevdechněte, pane," varoval Kasom, který stál vedle Čubaje. Tolot měl Guckyho posazeného na jedné ze svých čtyř paží. Myšob něco obroví pošeptal a ten propukl v dunivý smích.

„Ticho na palubě," zaburácel plukovník Rudo. „To platí i pro důstojníka pro zvláštní úkoly Guckyho."

„Špekoune!" zaječel Gucky. „Pan Gucky, bych prosil. Co tím vlastně chceš říci?"

„Ticho!" opět zařval plukovník. Byl nejvyšší čas. Pohyb meziprostorem končil. Náhle naskočily tisíce relé, ožily obrazovky.

Bylo jasné, že Frasburovo zmizení muselo Mistry ostrovů znepokojit a dalo se očekávat, že Tefrodi počítají s tím, že se tu objevíme a připravili se na to. Za těchto okolností nám mohlo pomoci jen rychlé a účinné jednání.

Pigell byl pod námi. Komplikovaný a nebezpečný přesun se podařil. Nyní nám však zbývaly necelé dvě vteřiny na zničení pevnosti. Na přesnosti záleželo jako snad nikdy, ale už tu byla první nepřesnost!

Vynořili jsme se o něco dál, pohybovali se o trochu pomaleji a byli jsme trochu víc na východ od pólu, než bylo plánováno. Při takto složitém přesunu na tak obrovskou vzdálenost to byly za normálních okolností zanedbatelné a nevyhnutelné odchylky, vždyť šlo jen o několik kilometrů, ale nám nyní záleželo na každém zlomku vteřiny a skoro na každém metru. Ještě horší to bylo s rychlostí. Po vynoření jsme se pohybovali rychlostí sto osmdesát kilometrů za vteřinu místo plánovaných dvou set padesáti.

Pohybovali jsme se ve výšce sto kilometrů nad povrchem. Polární horstvo bylo ještě za obzorem.

Cart Rudo reagoval s neuvěřitelnou rychlostí. Jediným pohledem na přístrojovou desku obsáhl všechny údaje, zjistil odchylky a okamžité vypnul naprogramovanou automatiku a přešel na ruční řízení. Zaburácely motory a CREST III skokem zvýšila rychlost. Turbulence, kterým jsme se chtěli vyhnout, se rozbouřily s plnou silou. Za námi běsnil orkán, když se atmosférické plyny začaly drát do vakua, které jsme vytvořili. Pohyb vzduchových mas se odrážel od povrchu a způsoboval zpětnou odrazovou vlnu.

Trvalo nám celé dvě vteřiny než jsme se dostali na plánovanou palebnou pozici. Dunění motorů ustalo. CREST III se dále pohybovala dosaženou rychlostí, protože odpor vzduchu v této výšce byl zcela zanedbatelný. Nyní jsme se museli opět spolehnout na dokonalost zaměřovací pozitroniky - nebo na rychlost reakce lidských mozků. Plánovaný čas zahájení palby, 1,812 vteřiny od vynoření z meziprostoru, byl již o vteřinu překročený.

Program zareagoval automaticky v okamžiku, kdy se údaje přístrojů shodly s naprogramovanou konfigurací povrchu.

Pevnost zareagovala rychleji. Zářivý napájecí paprsek o průměru pěti kilometrů vyrazil z pevnosti směrem ke slunci a dostihl Vagu prakticky okamžitě. Transformátory hvězdné energie začaly pracovat ve chvíli, kdy jsme teprve dosáhli nutného zrychlení. Hrálo se o tisíce vteřin.

Slyšel jsem jak Rhodan křičí, aby Wiffert zahájil palbu mimo nastavený program. V tu chvíli jsme již viděli pevnost - nad celým pohořím vyrůstalo rudě světélkující ochranné silové

pole. To se sice dalo aktivovat ve zlomku vteřiny, ale zamířit těžká energetická děla stejnou rychlostí není možné. V tom spočívala naše jediná šance po ztrátě nenahraditelné vteřiny.

Události šly tak rychle po sobě, že jsme je sotva stačili sledovat, natož vyhodnocovat.

Potom zahřměla naše děla. Napájecí paprsek byl už stabilní a stále jasnější barva ochranného štítu dokazovala, že je stále lépe sycen.

Byli jsme vzdáleni od cíle asi čtyři sta kilometrů, ale nebyli jsme dost vysoko. Úhel střelby byl příliš ostrý a energetické střely impulsních děl se zavrtávaly do kamene daleko před cílem. Přesto byly jejich účinky ohromující. Vysoké pohoří bylo destruováno v nosných vrstvách. Žhavé energetické paprsky vnikaly do kilometrové hloubky, kde nahromaděná energie vybuchovala podobně jako jaderná nálož. Přirozené i uměle vyhloubené jeskyně se tím hroutily.

Tato první fáze operace trvala necelou vteřinu. Potom jsme se octli takřka přímo nad cílovým objektem. Do hry vstoupila naprogramovaná automatika.

CREST III se otřásala tím více, čím hlouběji pronikaly naše střely do skalního podloží. Energetické výbuchy snížily viditelnost i u nejsofistikovanějších přístrojů na minimum, ale věděli jsme, že tam pod námi se rozevřelo skutečné peklo. Věděli jsme, že pevnost je plně automatizovaná a není tam osádka. Jen díky tomu Rhodan povolil použití transformačních děl, které v souladu se svým humánním postojem vylučoval při střetu se živoucími bytostmi.

Dvacet bomb o síle třiceti megatun TNT vybuchlo přímo pod námi a vyhloubilo hluboký kráter o průměru osmdesáti kilometrů. Skalní hmota vřela a tlaková vlna výbuchů ji rozhrnovala. Kosmická pevnost přestala existovat. Napájecí paprsek náhle vyhasl. V místech, odkud vytryskl, se nyní zvedal obrovský atomový hřib.

Svržené bomby byly podle našich důstojníků „velmi malé“, ale stačily ato-mizovat celý polární region a proměnit atmosféru v žhavé, běsnící peklo. Museli jsme opustit horní vrstvy atmosféry nejvyšší rychlostí. I tak nás zachránil jen HD-štít.

Za několik vteřin jsme již byli daleko v prostoru a přešli na oběžnou dráhu, abychom mohli zhodnotit výsledky zásahu.

„Bylo to silné, příliš silné!“ zvolal k mému překvapení Rhodan. „Tektonické otřesy jsou takového rozsahu, že mohou ohrozit časový transponder, vždyť leží jen šest set kilometrů od epicentra zásahu. Sedm transformačních bomb o síle třiceti megatun by bylo bývalo stačilo. Také zásahy impulsních děl a dezintegrátorů byly nadbytečné. Kdo to vlastně propočítal?“

„Použili jsme desetinásobné jištění,“ ohlásilo výpočetní středisko. „Zahájili jsme palbu v posledním okamžiku. O necelou vteřinu později bychom byli sami sežehnuti.“

„Tomu nevěřím.“

„Je to tak, pane. Jejich ochranný štít už byl aktivní a děla namířena. Pouze okamžité a úplné zničení celé pevnosti mohlo zabránit palbě některých palebných stanovišť. Řídící stanice časového transponderu by podle našich propočtů neměla být vážněji poškozena. Pravděpodobnost vážného poškození nebo zničení je méně než dvacetiprocentní. Mezi stanicí a polární pevností je rozsáhlé moře, dva horské hřebety, zóna hustého pralesa. Reliéf terénu stoprocentně eliminuje vliv tlakové vlny. Zemětřesení v této oblasti je pouze slabé a nemůže poškodit jistě dokonale zabezpečenou řídící stanici.“

„Jak můžete vědět, že stanice je zabezpečena právě proti zemětřesení?“

Hong Kao nikdy neztrácel trpělivost, ale teď jsem slyšel, jak se prudce nadechl. Také já jsem nechápal Rhodanův postoj. Proč ho tak rozčílilo použití účinných prostředků. Nebylo to ovšem poprvé. Šéf takového impéria by neměl mít podobné zábrany, jinak by také nemusel být dlouho šéfem.

„Pevnost byla plně automatizovaná,“ připomněl jsem. „Neměla osádku, tak o co jde, Pozemšťane? Odkdy lituješ zničené stroje?“

Rhodan na okamžik ztratil řeč, pochopil, že jsem ho prokoukl. Cart Rudo začal najednou studovat palubní desku, jako kdyby ji viděl prvně v životě.

„Loď o velikosti a výkonu CRESTU III se používá především pro demonstraci síly, nikoliv

jako skutečná zbraň," prohlásil konečně.

Povzdechl jsem si. „Pokud taková demonstrace postačí, pak jistě. Mám však dojem, že na roboty v pevnosti by nezapůsobila žádná demonstrace," podotkl jsem.

Mou námitku smetl ze stolu podrážděným gestem. O stroje mu skutečně nešlo. „Kdo vám ale řekl, že právě kolem pólu, vzhledem k příznivějším teplotám, se nevyvíjela domorodá civilizace inteligentních bytostí?" vyštěkl.

V tom okamžiku jsem nevěděl co říct. Měl jsem mu připomenout, že existence lidstva v reálném čase možná závisí na Rhodanově návratu do tohoto času a že by právě tímto nebezpečím měl možná poměřovat riziko možného zničení nějakých inteligentních bytostí? Bylo by to příliš tvrdé, odtazité a bezcílné. Nakonec jsem se raději přímé odpovědi vyhnul. „I v reálném čase nám trvalo dlouho, než jsme objevili na této planetě zárodky inteligentního života."

„Možná právě proto, že v dávné minulosti byly z taktických důvodů zničeny," řekl na to tiše.

Naštěstí začala docházet hlášení různých služeb o situaci na povrchu a rozmluva skončila. Byl jsem tomu rád.

Severní pól planety se proměnil v obrovskou sopku. Tlakové vlny jedna za druhou pustošily celý kraj. Radioaktivní zamoření však bylo nepatrné. Byly použity výlučně „čisté" bomby. Atomový hřib už zmizel a orkány se pomalu uklidňovaly.

„Třetí fáze je na pořadu, třetí fáze je na pořadu, zahájení je naléhavé," připomněl mechanický hlas centrálního počítače.

Perry se rázem uklidnil. Občas mívám dojem, že má dvě duše. Trápil se právě kvůli tomu, že jsme možná zničili nějaké nevinné inteligentní bytosti, najednou však zcela chladnokrevně a nelítostně plánuje útok na transmitter, o němž víme, že má osádku Tefrodů.

Rhodanovy rozkazy působí sugestivně. Nikdo se na nic neptá. Bylo tomu tak i tentokrát. Vnořili jsme se opět do atmosféry na jih od zničené polární zóny. Někde pod námi musely ječet poplachové sirény. CREST III nemohla uniknout pozornosti...

Za celý svůj dlouhý život jsem žádnou inteligentní bytost nemučil, fyzicky ani psychicky. Pokud snad přece jen ano, pak nevědomky. Nyní jsem se však musel smát záchvatu zuřivosti, kterému propadl časový agent Mistrů ostrovů jménem Frasbur. Tento muž, který tak dlouho a téměř bezchybně hrál svou úlohu, po zničení pevnosti úplně ztratil nervy. Pochopil, jakou hru jsme s ním sehráli a nyní divoce nadával mutantům, kteří ho vyslyšeli. Nezapomněl ani na mě. Kletby se střídaly s bezmocnými hrozbami a nakonec došlo i na nabídky spolupráce, které však byly natolik průhledné, že je nikdo nemohl brát vážně.

Lékaři ho museli připoutat k lůžku, aby si ještě sám neublížil. Vedle lůžka stál primářův asistent s uklidňující injekcí stále v pohotovosti. Rhodan se pochopitelně neobjevil. Vyslechnout všechny ty nadávky jsem měl já.

Konečně Frasburovi došel dech a já se dostal ke slovu: „Člověk by neměl podceňovat své protivníky, Frasbure. Podle pozemských zákonů vás bereme jako válečného zajatce, i když byste měl být souzen jako zločinec. Nejen, že poškozujete bytosti, které vzhledem k jejich současnému časovému zařazení by měli být již tisíce let mrtvé, ale především využíváte nejschopnější Lemury k vytvoření šablon, z nichž pořizujete tisíce živoucích kopií. Není to snad zločin? Nyní obsadíme časový transmitter. Stane se tak díky vědomostem, které jsme získali od vás. Pokud jste rozumný, odpovíte nyní na několik doplňujících otázek."

Odpovědi mi bylo další zaklení, ale to jsem očekával. Přesto jsem doufal, že z něho dostanu ještě několik užitečných informací.

„Jako logicky myslící a vědecky vzdělaný důstojník byste měl vědět, že vás ti, od nichž dostáváte rozkazy, již odepsali," řekl jsem klidně. „Pokud máte v mozku zabudovanou roznětku, jako všichni duplikanti, pak jste již prakticky mrtvý. Zemřete v důsledku mikrovýbuchu, iniciovaného vašimi pány."

Vyslechl jsem ještě několik šťavnatých nadávek. Když skončil, klidně jsem pokračoval: „Mezičasový transmitter obsadíme a také použijeme, vás vezmeme s sebou. Chcete nám v tom pomoci?"

Frasbur se nečekaně uklidnil, zavřel oči a neodpovídal. Předpokládal jsem, že jsem ho zasáhl v nejcitlivějším bodě. Dosud si nejspíš vůbec nepřipouštěl, že bychom časový transmitter mohli použít. Mně pak šlo o to, zjistit, zda přesun obrovské lodi bude opravdu tak snadný, jak jsme propočítali. Potom by se měl uchýlit ke své dřívější taktice a nalákat nás k transmitteru, aby nás mohli odhodit v čase tam, kam se jim hodí.

Frasbur se z dosavadní zkušenosti nepoučil a reagoval jak jsem předpokládal. Měl zřejmě omezený rejstřík rolí. Po výbuchu vzteku se najednou proměnil v přítele. Na poslední chvíli si patrně uvědomil, že to nebude příliš věrohodné a nejdříve se opatrně zeptal: „Skutečně si myslíte, že mě odepsali?"

„To snad víte lépe než já. Ti, kterým říkáme Mistři ostrovů, jsou nemilosrdní. Vy už pro ně nemáte cenu, protože naši mutanti vás přelstili. Měl byste proto promluvit. Pokud nám pomůžete, ulehčí to váš další osud."

Chvilí hrál, že se nemůže rozhodnout. Byl jsem zvědavý, co nakonec řekne. Jeho reakce byla pro nás rozhodující.

„Obsad'te nejdříve řídicí stanici, a pak se rozhodnu," řekl.

„Umíte ji obsluhovat?"

„Ano."

Frasbur prozradil mnohem více než předpokládal. Vůbec ho nenapadlo, že je nám jedno, zda stanici umí obsluhovat či ne. Rhodan neměl v úmyslu provádět nějaké experimenty v čase, šlo jen o to, dostat se o pět set let dál v relativní budoucnosti a nechat Lemury daleko za sebou.

Frasbur čekal na další otázku. Bylo takřka jisté, že už má nový plán, jak nás vlákat do pasti, která by se nám stala osudnou.

„Jak pracuje časový transmitter?"

„Nerozumím, jak to myslíte?"

„Stačí jeho energetický výkon k přesunu obrovské lodi do stanoveného bodu?"

Věděli jsme to, zajímavá byla pouze Frasburova reakce a on reagoval až příliš přetokně: „Nedělejte si marné iluze, admirále. Tahle reléová stanice stačí jen k přesunům kosmických člunů nebo objektů podobné velikosti. Všechny dopravované objekty se musí vejít do transportní zóny."

„Tím myslíte nějakou halu?"

„Samozřejmě, jak byste si to představoval?"

Na mou odpověď přímo cíhal. Předstíral jsem, že jsem na rozpacích. „Planeta Vario však může dopravovat objekty libovolné velikostí, že?"

„To je něco docela jiného." spěšně mi skočil do řeči. „Vario je superzařízení, které zde pochopitelně nemůžete očekávat. Situace však není zcela bezvýchodná. Obsad'te časový transmitter a mně dejte čas na rozmyšlenou. Možná vám potom vyjdu vstříc."

Oba jsme byli s výsledkem rozmluvy navýsost spokojeni, jenže já z mnohem lepšího důvodu než on. „Rozmyšlíme si to. Kde je vchod do řídicí stanice?"

Tu otázku jsem položil jen jako mimochodem, ačkoliv pro nás byla podstatná, ne-li klíčová. Mutanti se to zatím nedověděli. Frasbur však její smysl pochopil jinak: „Chcete si mě prověřit? To už přece dávno víte. Chvilku jsem na to myslel a vy jste se mi přece vloupali do mozku."

Nechal jsem ho při tom a opakoval otázku: „Jak se dostaneme dovnitř?"

„Dvěma antigravitačními šachtami -velká je určená pro náklady, malá pro mužstvo. Přístupy jsou zamaskované."

Poskytl nám nesmírně cenné informace, samozřejmě jen proto, abychom neupustili od

záměru zmocnit se transmiteru. Já jsem se ovšem dověděl vše, co jsem potřeboval, a odešel jsem.

Když jsem se vrátil na můstek, CREST 111 se nacházela jižně od řídicí stanice a na druhé polokouli. Výsledky výlechu okamžitě začali vyhodnocovat odborníci nejrůznějších profesí. Zanedlouho jsme si byli jisti, že Frasburovy údaje o vchodu do stanice byly pravdivé a navíc, že k přesunu objektu není třeba vstoupit do nějaké transportní zóny.

Čtvrtá fáze plánované akce se rozběhla. Rozhodně jsme neměli tolik času, jak Perry prohlašoval. Jaderný výbuch nad severním pólem mohl snadno přilákat pozornost Haluťanů, kteří v celé soustavě hlídkovali. A my jsme neměli zájem podstoupit bitvu s halutským loďstvem, sotva jsme se na čas zbavili lemurských útočníků.

Výsadeková komanda byla již připravena a čekala jen na rozkaz, velení pak čekalo na dokončení posledních výpočtů. Znepokojovala nás zejména vysoká vlhkost vzduchu v kombinaci s extrémními teplotami. Tyto faktory mohly velice ztížit zásah výsadkářů a narušit časový plán akce. Současně medoroboti dávali všem členům posádky stabilizující injekce, které jim měly umožnit přežít ve zdraví nečekaný časový přesun. Bylo třeba zachovat rychlost reakcí v okamžiku, kdy se CREST III ocitne v jiné epoše o níž jsme nevěděli, co nás tam může čekat.

Když byla celá posádka zdravotně zajištěna, CREST III se dala opět do pohybu. I když jsme měli o časovém transmiteru dost informací, nedalo se s přesností předpokládat, co na nás Tef-rodí chystají. Zničení polární pevnosti na ně muselo působit jako blesk z čistého nebe a následující přelet kosmického obra v jejich blízkosti je musel ještě více znervóznit. Bylo proto samozřejmé, že se pokusí chopit iniciativy a zaútočit všemi prostředky, které jim stanice poskytovala. Aby jich použili, to byl náš cíl, protože jejich hlavní zbraní bylo právě odhodit nás co nejdál v čase. Byl to však jejich jediný způsob obrany?

9.

CREST III znehybněla ve velké výšce nad operačním prostorem. Severní Sierra byla dobře viditelná. Na jednom skalním útesu se otáčely antény. Sledovali nás pečlivě. Dál na sever stále ještě zuřil atomový požár. Stmívalo se, ale rudá záře byla daleko viditelná a osvětlovala i krajinu hluboko pod námi. Bylo už jisté, že výbuch mimo jiné přivedl k činnosti další sopku.

Naše zaměřovače byly v podstatě k ničemu. Dokonce energetický zaměřovač, který na takovou vzdálenost byl schopný odlišit energetický tok baterky, kreslil jen naprosto zmatené diagramy, z nichž se rozhodně nedalo odvodit, že je tu nesmírně výkonné energetické centrum. Mistři ostrovů dovedli chránit své tajemství!

Časový transmiter ovšem pracoval se sluneční energií. Přesto tu muselo být dostatečně silné zařízení, které by vyslalo nadsvětelnou rychlostí napájecí paprsek.

Začali jsme se přibližovat ke stanici soustřednými kruhy a doufali, že obránci sáhnou ke své největší zbraní a odhodí nás do relativní budoucnosti. Rhodan však nechtěl nic riskovat a tak měla CREST III aktivovaný ochranný štít, kdyby se nejdříve rozhodli použít konvenčnější výzbroj. Bez ochranného štítu by CREST III mohla být sestřelena i impulsním dělem střední ráže.

Všechna děla mířila do prostoru stanice a při nějakém překvapení ze strany obránců mohla stanici zničit. Existence vlajkové lodi impéria nesměla být v žádném případě ohrožena, i za cenu toho, že přijdeme o možnost přesunu do relativní budoucnosti.

Začínal osmý oblet a já pomalu ztrácel trpělivost. Na stanici již museli propočítat naši dráhu, ale napájecí paprsek se stále neobjevoval. Na druhé straně Haluťané, kteří se pohybovali v soustavě, už museli zaznamenat atomový požár na pólu planety Pigell a bylo pravděpodobné, že Mistři ostrovů se již také nějak dověděli o zničení své pevnosti. Jejich spojovací kanály nám stále zůstávaly utajeny a bylo proto pravděpodobné, že už podnikají protipatření o kterých nemáme ani tušení. Mohlo se třeba jednat o invazi lemurského loďstva do soustavy Vega.

Sdělil jsem své obavy Rhodanovi, Rudovi a Tolotovi. Rudo si jen odkašlal, ale neřekl nic, kdežto Tolot zaburácel: „Radím vám, pane, dejte na admirála Atlana. Je obdařen mimořádným instinktem.“

Musel jsem se usmát té charakteristice, ale okamžitě mě zaplavila ještě silnější vlna obav o CREST III.

„Další čekání je neúčelné. Tefrodi jsou zatím sebejistí, protože vidí naši nerozhodnost a také spoléhají na svůj ochranný štít. Jejich velitel jistě má prst na příslušném tlačítku, ale může ho tam držet ještě celé hodiny, pokud něco nepodnikneme. Proto navrhuji zahájit palbu z termických děl na nějaký bod mimo cílovou oblast. Musí to vypadat tak, jako kdybychom tam zaměřili něco, co nás přimělo ke střelbě. Budou si marně lámat hlavu, o co jde a pocuchá jim to nervy.“

Perry se na mě pozorně díval. Očekával jsem, že se mě na něco zeptá, ale nedočkal jsem se. Neřekl mi ani slovo a začal vydávat rozkazy. Za okamžik zahřměla dvě supertěžká termická děla. Rhodan se tím však nespokojil. Když Pozemšťané něco dělají, tak to dělají důkladně.

Poslední výběžek Severní Sierry, sotva pět set metrů vysoký skalnatý útvar, se proměnil v atomový gejzír. Energetické jazyky se bez námahy zarývaly stále hlouběji do kamene, tavily ho a hloubily podzemní jeskyně, nahromaděné plyny pak vedly k dalším explozím. Z nitra se začaly valit proudy žhavé lávy do moře, hustá oblaka páry stoupala k obloze, kde se jich chopil vítr. Nálada na palubě se zlepšila. Každý se cítí lépe, když se něco děje, čekání unavuje.

Po deseti minutách CREST III nabrala kurz přímo nad řídicí stanici. Její polohu nám prozradil Frasbur. CREST III teď byla ve výšce pěti kilometrů. Vzhledem ke své velikosti musela působit děsivě. Pod naším štítem hořela atmosféra a zuřil orkán, ačkoliv jsme letěli rychlostí pouhých sto kilometrů za vteřinu.

Byli jsme pohodlně usazeni v křeslech a nespouštěli jsme oči z obrazovek, jen příslušníci výsadkového komanda museli překonat případný přesun v čase bez tohoto pohodlí. Ještě více mě znepokojoval osud teleportérů a zejména Guckyho, jehož mimořádně citlivý mozek obtížně snášel fyzické přetížení. Nezbyvalo než doufat, že i skok v čase přestane bez úhony. Udělali jsme pro to vše, co bylo v našich silách.

„K čertu, na co ještě čekají?“ zvolal

Rhodan. „Jsme už skoro přímo nad nimi. Zaměřovači, vyšlete sondu přímo dolů. Chci vědět složení hmoty pod námi a...“

Rhodan už větu nedokončil. Tefrodský velitel, nejspíš jeden z vysoce kvalifikovaných časových agentů jako Frasbur, konečně ztratil nervy a stiskl tlačítko. Ze skal vyšlehl napájecí paprsek a prakticky současně dosáhl Vugu. Řídicí stanice se náhle probudila k životu. Così nepojmenovatelného vyšlehl směrem k nám a obalilo nás i s ochranným štítem. Obrazovky okamžitě pohasly. Ohlušující rachot útočil na ušní bubínky. Lidé bezděky začali křičet, ačkoliv na něco podobného byli připravení. Potom dunění zesláblo a já jsem měl pocit, že mám uši ucpané vatou.

Také obrazovky ožily. Míhaly se na nich záběry, které jsme již viděli při přesunu z Varia. Tentokrát jsme se ale pohybovali v čase kupředu a ačkoliv jsme se pohybovali nesmírnou rychlostí, nezdálo se, že by se mnoho měnilo. Viděli jsme erupci sopky, vzápětí skončila. Pobřeží pravěkého moře u Severní Sierry se stávalo členitějším, o něco dál se vynořily nad hladinu dva nové ostrovy. V další vteřině už byly porostlé džunglí. Uvnitř lodi jsme však na sobě žádné fyzikální efekty nepociťovali.

Rhodan promluvil k posádce: „Vrchní velitel všem! Fáze čtyři bude za chvíli ukončena. Existují dvě možnosti: buď nás nechají vyjít z nulového pole bez dalších komplikací, nebo budeme muset zaútočit podle plánu. To v případě, že by se časová stanice přesunula do nové časové roviny spolu s námi. Na Variu k tomu nedošlo, je však možné, že menší reléová

stanice takto funguje. je to dokonce pravděpodobné. Potom se s časovým transmittersem a jeho osádkou opět setkáme po ukončení přesunu."

Myslel jsem, že už skončil, ale něco ho napadlo a pokračoval: „Pozor! Něco tu nehraje! Pokud nás velitel stanice odhodil do relativní budoucnosti jen aby předešel útoku CRESTU III, bylo by absurdní, kdybychom se po ukončení manévru opět octli nad jeho stanicí. Vyvozuji z toho, že jakmile se zastavíme, budeme nějakým způsobem napadeni. Od Frasbura víme, že Tefrodi se domnívají, že posádka při přesunu ztratí vědomí. Nemyslím si však, že by spoléhali jen na to. K něčemu dojde. O to důležitější je, abyste za všech okolností splnili rozkazy, které máte. Strojovno: pokud dojde k nějakým závadám na energetickém systému a my nebudeme moci aktivovat štít, připravte okamžitý přesun až na hranici zaměření. Mutanti provedou své skoky s vybranými bojovníky v každém případě. Konec."

Perry poznal přesně, o co tu vlastně Tefrodům jde. Sám bych nedokázal situaci vyložit tak jasně a zejména ji analyzovat tak rychle. A čas rozhodoval. Střídání obrazů na obrazovkách se začalo zpomalovat.

„Aktivovat individuální ochranné štíty!" rozkázal Rudo. Uposlechl jsem a individuální štít mě obalil a nadzvedl asi centimetr nad sedadlo. Byl nejvyšší čas.

Dunění ustalo a venku jsme viděli jasný den. Slunce se třpytilo na milionech kapek, zřejmě bylo právě po dešti.

Zaburácely motory. Došlo tedy k tomu, co Rhodan instinktivně předvídal.

„Skočte!" zakřičel jsem na Guckyho a Čubaje. Gucky s Tolotem zmizeli okamžitě, Afričan Čubaj s Kasomem je následovali. Interkomem se ohlásila dvě střediska najednou. Zaměřovači hlásili zásah ze zamaskovaného palebného postavení, strojovna - start. Kdyby byla posádka v bezvědomí, CREST III by byl zničen i tak relativně lehkými zbraněmi, kterými byla vyzbrojena časová stanice.

Dále jsem už nic neslyšel, protože jsem se teleportoval s Takém Kakutou. Pocítil jsem prudkou bolest a uvědomil si, že jsem vyšel ze cviku, mutanti necítily nic. Na okamžik jsem také nic neviděl, když se mi vrátil zrak, byli jsme už dvě stě metrů pod povrchem planety Pigell. Náš „špeh" Wuriu Sengu, který viděl skrz každou hmotu jako my skrz sklo, nám popsal naši situaci. Byly tu tři kruhové sály o průměru osm set metrů a výšce tři sta metrů, v nichž se nacházely obrovské transformátory sluneční energie. Sály tvořily trojúhelník. Nejdůležitější zařízení, samotný transmitter, byl však dál, v odděleném sále stejně vysokém, ale menším, o průměru pouhých čtyři sta metrů.

Za těmito obrovskými sály se nacházelo dalších dvanáct o výšce pouhých šedesáti metrů a průměru sto metrů. Byly tam nejrůznější dílny, včetně loděnice pro opravu kosmických člunů.

Řídicí stanoviště bylo spojené chodbou s obytnými prostory a nacházelo se v izolovaném a zvláště zabezpečeném traktu v jiném podlaží.

Sengu nám v okamžiku načrtl plán celé stanice až do neuvěřitelných detailů.

Museli jsme však počítat s tím, že někde se přece jen mohl trochu splést. Energetické clony mu bránily rozpoznat přesně některé detaily a mohl zkreslit odhad vzdáleností.

Teleporteři opět zmizeli. Museli sem dopravit další bojovníky: dvouhlavého mutantu Ivana Gorašina, přetvářeče energie Baara Luna, dvojčata Woolve-rovy, kterým se jednou podařilo vrátit se do reálného času. Na palubě CRESTU III zůstávali hypno André Noir a telepat John Marshall, kteří s námi měli udržovat spojení.

Woolverové se dopravili sami po energetickém paprsku, jakmile se mi podařilo navázat spojení.

„Jak to vypadá nahoře?" zeptal jsem se dychtivě.

„Dobře," odpověděl Rakal Woolver. „Štít se podařilo konečně aktivovat. Zaútočili na nás silnějšími zbraněmi než jsme očekávali, nicméně všechny škody jsou bezvýznamné. Můžeme začít?"

„Vyslali napájecí paprsek?" zeptal jsem se místo odpovědi.

„ne," odpověděl lakonicky Tronar. Vtom se opět objevil Tako. Nyní již přivázel první bojové roboty, tři metry vysoké, Čtyřruké netvory s těžkou výzbrojí.

„Střílejte na každou živou bytost, která nevysílá identifikační impuls," instruoval jsem je a mimovolně jsem si překontroloval svůj náramek, který takový impuls vysílal. Kdyby selhal, stal bych se obětí vlastních robotů. Potom jsem se zaposlouchal. Všude ale bylo naprosté ticho. Copak je stanice opuštěná?

Nestačil jsem domyslet, když se rozpoutalo peklo. Nejdříve zaburácel Tolotův kombinovaný paprskomet, který přehlušoval ostatní střelbu, potom zahučely transformátory v hale, do které jsme vstoupili. Bylo jasné, že někdo potřebuje nesmírné množství energie. Nejspíš to souviselo s tím, že se Tefrodi nějak dověděli o našem vniknutí do stanice. Tako se vrátil s dalším robotem, ale vypadal vyčerpaně.

„Musíme přestat, pane," ohlásil a obličej měl zkřivený bolestí. „Aktivovali ochranný štít, pronikl jsem na poslední chvíli. Šéf vzkazuje, že výsadekové ko-mando je připravené, ale proti štítu nemá šanci. Máte se pokusit vyřadit energetický zdroj nebo ovládání štítu. O CREST III není třeba se bát, HD-štít bezpečně odolává palbě."

Formálně jsem byl velitelem teleportované skupiny, ale neměl jsem komu velet. Tolot a Kasom jednali samostatně, v jiných prostorách stanice. Musel jsem jednat také tak, jen s podporou robotů, Tako potřeboval spíše odpočinek.

Spojil se s Kasomem vysílačkou. „Postupuji podle plánu, pane. Objevili se tu dva Tefrodi a tvářili se vítězoslavně. Neměli ani čas pochopit, jak to bylo předčasné. "

„Jsem u transmiteru," ohlásil se také Tolot. „Přerušil jsem přívod energie, je mimo provoz."

Byl jsem spokojený, vše probíhalo podle plánu a byl to zřejmě dobrý plán. Pouze rádiové spojení s CRESTEM III bylo opět přerušeno. Uvažoval jsem, co s transformátory. Střílet jsme na ně nemohli, došlo by k výbuchu nepředvídatelné síly.

Vtom se přede mnou zhmotnil Gucky a celý jen zářil. „Všechno klapě, co? Posádka se zabarikádovává za ochranným štítem, kterým jsem nemohl proniknout. Tak začneme, ne?" vychrtil na mě.

Výbuch otřásl celým podzemím, pak další a ještě jeden. Vznášel jsem se v široké antigravitační šachtě pro těžké náklady, která vedla na povrch. Pancéřovaný vchod byl zablokovaný a roboti se l jím museli probourat. Tefrodi zřejmě nepočítali s možnostmi naší skupiny. Jejich bezpečnostní opatření se ukazovala stále jako neúčinná.

Kdesi pod námi další roboti sváděli boj s Tefrody. Ale nejvíce řádl Tolot. Pět Tefrodů proniklo tajnou chodbou a chtě-

lo ho zaskočit, proti Haluťanovi však neměli šanci. Byl to vskutku nejlepší osamělý bojovník v celé galaxii.

Zbýval nám poslední úkol. Po proniknutí na povrch už nebyl problém zlikvidovat zde umístěné projektory štítu. Teleporteři to samozřejmě dokázali a odpálili v rychlém sledu za sebou tři menší nálože, které umístili pod projektory. Třetina štítu se okamžitě zhroutila a zbytek ztratil svou stabilitu. Dokonči-

li jsme tu práci a právě v tom okamžiku vyhasl také napájecí paprsek. Zvítězili jsme, zbytek už byl rutinní záležitostí.

„Nastupují komanda robotů," ohlásil se Rhodan, protože rádiové spojení začalo fungovat sotva padl štít.

Tefrodi vyslali vlastní bojové stroje, ale nebylo jich více než sto. Z bezpečného úkrytu na povrchu jsem pozoroval

střetnutí strojů. Byla to jen potyčka, tefrodské stroje neměly šanci.

Připojil se ke mně Kasom. „Napočítali jsme devět padlých Tefrodů. Ostatní se opevnili v liščím doupěti a nevystřelí ani nos. Měli bychom jim nabídnout kapitulaci," navrhl.

Rozhlédl jsem se. Po robotech už nastupoval tým, který se měl postarat o technická zařízení. Běžný postup. Pokusil jsem se navázat rádiové spojení s velitelem stanice, ale nepodařilo se. Bylo třeba sáhnout ke starým dobrým tlampačům: „Mluví k vám Atlan, velitel výsadku. Slyšíte mě?“

Teprve po čtvrté výzvě jsem dostal odpověď: „Slyšíme vás. Co chcete?“

„Vypněte ochranný štít na vstupu do vašeho úkrytu a vyjděte ven s rukama nad hlavou. Pouze bezpodmínečná kapitulace vás může zachránit.“

„Jste vedle. Pokud se pokusíte dobýt řídicí centrálu, zničíte celou stanici. To si nemůžete dovolit, ještě ji budete potřebovat. A pomoc je už na cestě.“

Pokusil jsem se časového agenta na druhé straně přesvědčit, že právě on je na omylu, ale marně. Potom se vedle mě objevil Rhodan. „Řekni jim, že pronikneme skálou a vyhneme se tak jejich štítu

1 zničení stanice. Nechci je takto napadnout bez varování," oznámil.

Řekl jsem to do tlampače. „Buďte rozumní. Proti tomu nemáte obranu," zakončil jsem a napjatě čekal na odpověď. Rhodanův obličej byl nehybný.

Uplynulo pět minut a odpověď nepřicházela. Potom se ozval nějaký šramot.

„Co je zas tohle?" divil se Kasom a zaklel.

Na paži mi přistál Lemy Danger, který slyšel i zvuky, které jsme vůbec nevnímali.

„Jsou to výstřely, pane," zakřičel vzrušeně. „Šest výstřelů patrně z impulsních zbraní. Slyším to jasně.“

Rhodan se prudce otočil ke skřítkovi s generálskou hodností: „Nemýlíte se?“

„Jsem si zcela jistý, pane, mám výborný sluch a mohu rozeznat..."

„Já vím," přerušil ho Perry a tázavě se na mě podíval. Už jsme poznali mentalitu časových agentů a jejich ochotu k sebeobětování. Mysleli jsme na stejnou věc.

Z našich úvah nás však vyrušil nějaký cizí hlas: „Velitel časové stanice volá At-lana. Vaše tvrzení jsem zvážil a prověřil. Přesvědčil jsem se, že skutečně nemůžeme zabránit vašemu proniknutí šachtou, vyhloubenou termickými zbraněmi ve skalním masívu. Měl jsem rozkaz zachovat stanici za každou cenu. Vzhledem k tomu, že váš úder by přece jen v konečném důsledku zničil nejen řídicí centrum, ale i celou stanici, rozhodl jsem se pro kapitulaci. Jsem přesvědčený, že vaše zvědavost vám zabránila zničit stanici. Vaše technická zaostalost mi zároveň dává jistotu, že naše zařízení pro vás zůstane nedostupné. Vzhledem k tomu, že protiútok těch, kterým sloužím, lze očekávat velmi brzy, rozhodl jsem se zanechat stanici neporušenou. To jsou důvody mé kapitulace.“

„Zešílel jste," zařval jsem.

„Vůbec ne," oponoval mi se smíchem. „Máme smysl pro odpovědnost. Logická analýza mě přesvědčila, že z obsazení stanice se nebudete těšit dlouho. Bylo však třeba postarat se, abyste nemohli podrobit posádku nějakému rafinovanému výslechu. Udělal jsem to. Platí to samozřejmě i pro mě samotného. Zatím jsem zastřelil šest svých podřízených. Nyní vypnu ochranný štít a odejdu také. Ponechávám vás o samotě tváří v tvář našim tajemstvím. Přeji vám pěknou zábavu.“

Vítězně se zasmál. Zároveň rudý štít začal blednout, a pancéřovaný vchod se otevřel. Potom jsme zaslechli sedmý výstřel.

Všichni jsme byli bledí a zaražení a chvíli trvalo, než jsme se odhodlali vstoupit. Velitel nelhal. Nalezli jsme sedm mrtvých těl. Na mrtvé tváři velitele v kresle před ovládacím pultem byl jízlivý úsměv.

Vrátili jsme se na povrch společně s Perrym. „Je to typická reakce časových agentů, také Frasbur byl ochotný obětovat sám sebe. Zajímalo by mě ale, proč je ta stanice tak důležitá, že ji nelze zničit. Byl si tak jistý, že se jí Mistři ostrovů opět zmocní?“ přemýšlel nahlas.

Mě ty otázky tolik netrápily. Stačilo mi, že jsme unikli pronásledování lemurského loďstva a konečně dostali možnost v klidu prozkoumat šestiúhelníkový galaktický transmitter. Byl

jsem si jistý, že objevíme způsob, jak se vrátit do Andromedy.

Vstoupil jsem na antigravitační plošinu, která mě dopravila do CRESTU III. Rhodan zatím uděloval podrobné rozkazy kapitánovi lodi.

Za chvíli se vrátila Korveta, která podnikla průzkumný let nad planetou.

„Časový posun je mimo veškerou pochybnost," ohlásil velitel průzkumné skupiny. „Při přeletu nad severním pólem jsme detailně prozkoumali kráter, který vznikl po zničení kosmické pevnosti. Je to nepochybně on. Po radioaktivitě není ani stopy a celá oblast včetně kráteru je porostlá džunglí. Od výbuchu musely uplynout stovky let."

Rhodan mlčky přikývl a obrátil se na mě: „Nuže, jsme asi opravdu v roce 49 498 před n. 1. Doufám, že tvůj plán neměl chybu, ale necítím se ve své kůži."

Chápal jsem ho a raději jsem mlčel. Jinak bych musel říci, že už si také nejsem zdaleka tak jistý, jako jsem byl 14. července.